

N Nr. 18

2. SEPTEMBER-HEFT 1943

Belgia 3 fr. / Böhmen-Mähren 4 kr. / Bulgaria 8 lewa / Danmark 50 øre / Finnland 4.50 mk. / Frankrike 5 fr. / Hellas 150 drs. / Italia 3 lire / Kroatia 10 kuna / Nederland 25 cents
Norge 50 øre / Portugal 2 esc. / Romania 25 lei / Serbia 10 dinar / Sveits 55 øre / Sveitige 50 reppen / Slovakkia 3 ks. / Spania 1.50 pts. Tyrkia 20 kurus / Ungarn 40 fillét
Sørsteiermark, Ostland 40 Pfg.

Signal

Universitetsbiblioteket
i Tromsø

Soldat
i det russiske be-
skyttelseskorps i Serbia
kjemper no i Balkanområdet
mot bolsjevikiske
bander
PK-foto: Krigskorrespon-
dent Schilling

2. SEPTEMBERNUMMER
NUMMER 18/1943

SIGNAL

BRINGER:

	Side
Krigen som verdenskamp	
Støttrupp fra luften. Fra kampene på Sicilia.....	4
71 av 91 på to dager. Det anglo-amerikanske luftvåpens tap....	11
Tilintetgjørelsesslag.....	14
Det nye verdensbilde — Europas framtid	
„Americana“: Moskva, sett fra USA.....	6
Anarki. Av Giselher Wirsing.....	8
Hvordan kommer vi til å bo?.....	28
Hvordan vi lever	
Publikum. Fra den store tyske kunstutstilling i München.....	25
Verdensfienden virus er innkretset. Fra den tyske vitenskap.....	33
Sporten holder sin stilling.....	36

COPYRIGHT 1943 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

TIL SLAGET PÅ DE SYV HAV DEN ENGELSK- AMERIKANSKE SKIPSFARTS TAPSKONTO

Perkede skip i bet.

Overført fra nr. 16:	32.043.200
à konto Skotland	550.241
à konto Italia	170.000

Falt siden krigens begynnelse	32.763.441

En spasertur i Lissabon

Vår medarbeider Giselher Wirsing har sommeroppholdt seg i Lissabon. Han beretter her om ting han så og hørte under oppholdet

Den romantiske tid som Portugals hovedstad opplevde under denne krig, er forbi. Da jeg var i Lissabon for to år siden, vrimlet det i byen, og framfor alt ved badestedene på kysten, der hvor elva Tajo munner ut i Atlanterhavet, av mistenkelige eksisterer fra alle mulige nasjoner. Markien av Pombal som gjenoppbygde Lissabon etter det store jordskjelv, skuet rolig, men dog litt forundret fra sitt høye monument ut over Portugals daværende kyst. Der var det emigranter fra Mellom-Europa, der var det engelske ladies som hadde måttet forlate sine sommeroppholdsteder i Santa Margherita og Florens, og som no satt her uten penger. Og så var det noen amerikanere i hvite sommerdresser, som ledsaget av litt for elegante damer med et meget erfarent utseende, selv for et mindre skarpt øye straks fortonet seg som sendebudene til Mr. Donovan, den robuste leder av den amerikanske hemmelige tjeneste. Alt dette hadde riktignok intet å gjøre med Portugal, og den skeptiske overlegne mine som billedhuggeren hadde gitt markien av Pombal der han sto på sin sokkel, syntes meg den gang på en utmerket måte å gjengi portugisernes innstilling.

I mellomtiden er emigrantene for så vidt de ikke har kunnet reise videre, blitt anbrakt på bestemte steder utenfor Lissabon, og den hemmelige tjenestes sentraler vil også ha innsett at hine damer i full krigsmaling ikke så lett vilde kunne bemektige seg den tyske generalstabs planer her i Portugals hovedstad. Således er Portugal for en visse ordet av det atter blitt portugisisk igjen, noe som en betraktet fra det europeiske kontinents synspunkt bare kan glede seg over.

I dette lille land strømmer nyheter, bilder og meget annet fra de krigførende land sammen. På Avenida de Liberdade f. eks. så jeg et engelsk utstillingsvindu hvor det med kjempestore bokstaver var anbrakt navnene på tolv tyske byer, hvis boligkvarterer var blitt bombardert av englenderne i de siste uker. Den engelske propagandafagmann hadde imidlertid ikke nøydt seg med det, men føyet et bibelsted til denne ødeleggelsens triumfsang. Dette britiske utstillingsvindu i Avenida de Liberdade i Lissabon forekom meg å være et dystert symbol på den nedgang som Europas ånd og moral har opplevd i løpet av to verdenskriger innen samme generasjon. Navnet på hver by som var nevnt omfattet ikke bare ødeleggelse av hus og heim, men mange barns og mødres død. Her finnes det altså mennesker som overfor et annet folk byster seg med sitt tilbakefall i barbarernes tidsalder. Mennesker som sannsynligvis aldri har tenkt over at allerede den romerske keiser Konstantin den store ga den av sine feltherrer, som ved det daværende

rikets grenser kjempet mot ville asiatiske konger og folkestammer, streng befaling om at krigen ikke måtte ramme de vergeløse. Er menneskeslekten i de mer enn halvannet tusen år som er gått siden den gang, virkelig ikke kommet et skritt videre?

Det ble meg fortalt at mange portugisere som så dette vinduet med de bombarderte tyske byer og bibelstedet, var blitt klar over at denne brutalitetens skrytende triumf syntes å hitføre den tilstand, hvor det virkelig består fare for at alle menneskeslekten edle vekster blir ødelagt, fordi de ikke lenger har noe jordsmon å slå røtter i. Og det er jo de som gjør livet verd å leve.

Videre så jeg i en engelsk avis en betraktning som hadde til overskrift „Krig uten ende“. Her ble det sagt at kriger som den nuværende ikke kan sammenliknes med en fotballkamp som kunde avsluttes med et pip i fløyten. Det vilde være best allerede nå å bli på det rene med at denne krig overhodet ikke vilde ta noen ende. For selv når våpnene ikke lenger talte, vilde seierherrenes kamp om byttet gå videre og denne vilde ikke bli mindre skrekkelig enn den nuværende krig.

I slike ord kommer hin dypere håpløshet til uttrykk, som svarer til den brutalitet som en trumfer opp med utadtil. Kort før den nuværende krig kom jeg over en engelsk diktsamling, hvor jeg leste et gripende dikt: „Waiting for the end.“ Dette skildret hvordan den no oppvoksende generasjon egentlig bare fører en skintilværelse og at den i virkeligheten venter på den uungåelige ende. Det er ganske klart hva disse forestillinger kommer av, de er nemlig begrunnet i at seierherrene i den forrige krig faktisk ikke har gjort annet enn å fortsette krigen i fredstid. Og derav måtte den annen verdenskrig oppstå med tvingende nødvendighet.

Jeg har med full rett kunnet fortelle mine venner i Lissabon at jeg ikke kjente noen tysker av betydning som kunde være enig i en slik nihilistisk betraktning av verden. For det er riktignok å gi fullstendig avkall på alle lægende krefter, når en forherliger brutaliteten overfor vergeløse for dens egen skyld og på den annen side forkynder at krigen må fortsette i fredstid. Ved en slik innstilling dreier det seg ikke om Ikarus' nedstyrtning, da han mente å fly mot solen, men om en lydløs nedsynking i den nihilistiske sump. En fred som ikke betyr krigens fortsettelse, det er målet for de europeiske nasjoners kamp mot anti-europeerne. Det vil kanskje aldri nås til fullkommenhet, men det er et mål som en må ta bestemt sikte på. Det ble helt klart for meg under mine spaserturer i Lissabons hete gater.

G. W.

En franskmann av i går i Frankrike av i dag

En episode på Champs Elysées: En francist river med en besluttosom bevegelse hatten av en bursjoa, som sitter foran sin aperitiff. De omkringstående tar spontant parti for den unge revolusjonæren. Hva er hendt? 5000 francister dro til den ukjente soldats grav. For første gang siden Frank-

rikes nederlag vaiet trikoloren over Paris' gater. Alle stanset og blottet hodene for de gjenoppståtte faner i en stum, gripende hilsen. Bare én ble sittende: spissborgeren, attentisten, typen på den franskmannen, hvem francistenes — bærernes av den nasjonale revolusjon — kamp gjelder. „Ære,

heltemot, offer“, heter deres valg-
språk. — „fred, rettferdighet, or-
den“, er deres program. Deres mål
er et nytt Frankrike i et enig Eu-
ropa. Og Paris' befolkning står ved
deres side — som tilfellet her viser.
Frankrike av i dag tåler ikke len-
ger franskmannen av i går.

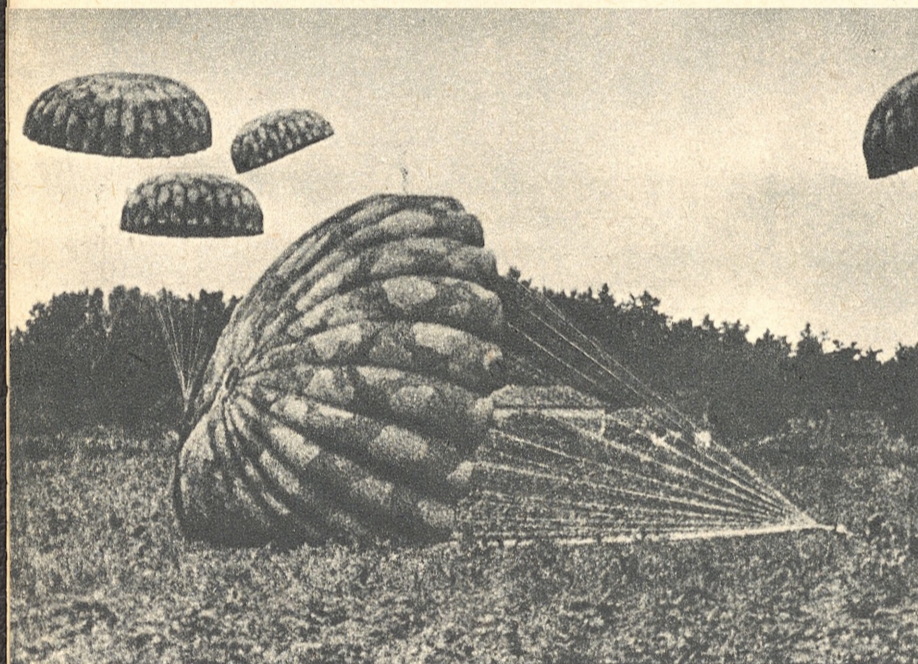

1. Over innsatsstedet: Soldater, våpen og ammunisjon suser ned. Deres oppgave er å forstyrre, rekognosere og ta fanger

DET NYESTE:

STØTTROPP FRA LUFTEN

Kampene på Sicilia hadde brakt venn og fiende i nye situasjoner, som krevde tilsvarende taktiske metoder. På de mange krigsskueplasser gjennomførte således f. eks. velprøvde tyske fallskjemjegere oppgaver, som hittil var forbeholdt infanteristene: støttrupp-foretagender og væpnet rekognosering

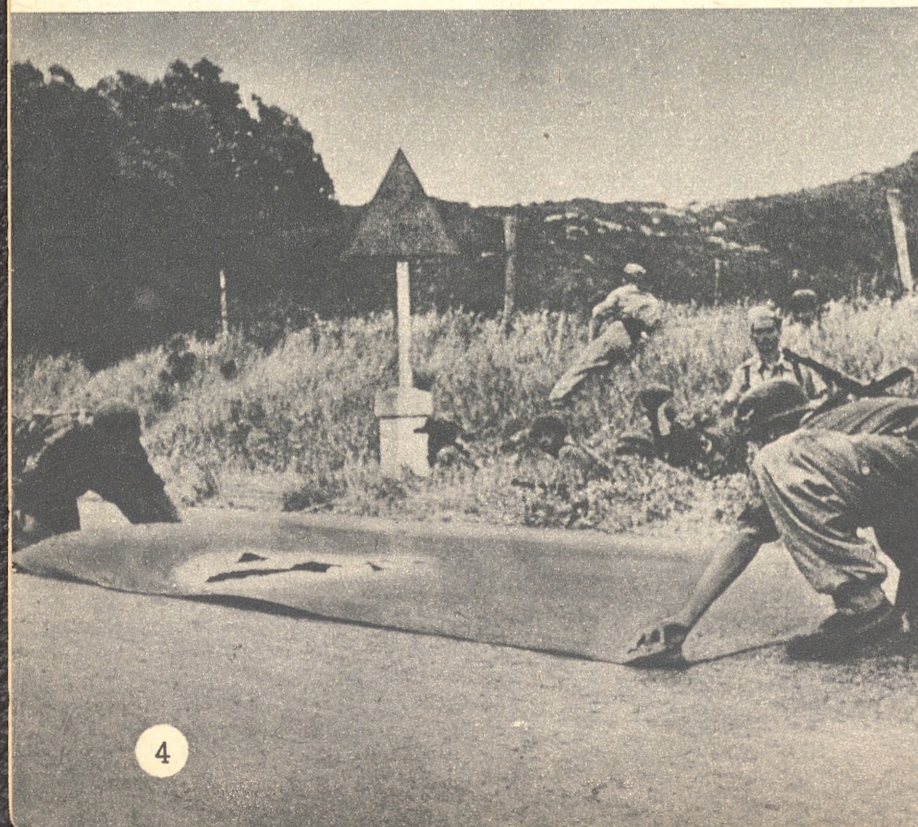

2. Landing like innpå fienden: Fallskjemmene lander tett ved hverandre som på ekserserplassen. No kommer det an på å bli hurtigere klar til å skyte enn fienden, som har oppdaget dem

3. Ved fiendens tilførselsveg: Fallskjemjegere angriper. Av motstandens art trekker de verdifulle slutninger om fiendens planer

4. For deres eget luftvåpen: Målene som er nådd og kjempet fri, blir markert. Når oppgaven er utført, kjemper luftstøttruppen seg tilbake til fots

4

5. Etter å ha brutt gjennom til sine egne linjer: Fallskjemjegere kommer tilbake. Det har lyktes dem å utføre sine oppdrag og å føre med seg amerikanere som fanger

Luftstøttoppen er sprunget ut. Et perfekt hopp: Som snørt sammen i en bunt, suser skjermene ned i dypet

„AMERICANA”:

MOSKVA SETT FRA USA

To prominente amerikanere var etter oppdrag av Roosevelt en kort tid hos Stalin i Moskva: Wendell Willkie og Joseph E. Davies. De har utgitt hver sin bok om dette, og én av disse er nylig blitt filmet. Utgiveren av „American Mercury” har noe å si hertil

Det er her tale om Willkie og Joseph E. Davies. Begge disse figurene i USA-politikken viser vi også på bildet. Henry Luce, som forfatteren av etterfølgende artikkel siterer, er utgiver av de store tidsskrifter der som „Life” har utviklet seg til propagandainstrument for USAs imperialistiske krigs-

politikk. Det store filmkonsern Warner Brothers, som filmet Davies' bok, sto engang på fallittens rand og utviklet seg så til ett av de største filmselskaper i USA da det ervervet lydfilmpatentet fra Western Electric og dermed sendte ut den første lydfilmen: „Jazzsangeren” — en jødisk gutts rabbinerskjebne.

Om alt dette har Eugene Lyons — utgiveren av „American Mercury”, det innflytelsesrike og i toneangivende kretser meget ansette tidsskrift, som forøvrig ikke er noe opposisjonsblad, — noe interessant å si i en artikkel under overskriften „Stalin — dyrkelsens framskritt”. Vi gir Eugene Lyons ordet:

„Jeg minnes en bankett for amerikanske korrespondenter i den japanske ambassade i Moskva for noen år siden. Den slø og vittige lille Tanaka, vår vert, kjedet seg med en utpreget snakkesalig og skrytende amerikanerinne. Denne dame fortalte skrytende en historie om sin onkel som hadde oppholdt seg bare seks måneder i Tokio. Herunder sa hun til slutt: „Ja, Deres eksellense, og da han kom tilbake fra Tokio, snakket han perfekt japansk!” Tanaka bøyde seg fram og spurte meget høflig: „Men hvorledes kan De bedømme det?”

I en anmeldelse av Wendell Willkies bok „One World” forsikrer Walter Lippmann oss at Mr. Willkie og Joseph E. Davies er „de to amerikanere som har gitt oss den aller påliteligste beretning fra Russland om tilstandene der”. Vi bøyer oss fram likesom Tanaka og spør like så høflig: „Men hvorledes kan da De bedømme dette?”

De mest ordrike losvanger over disse bøker av Willkie og Davies stammer med få unntagelser fra folk som bare vet lite eller overhodet intet om Stalins rike. Jeg var nylig til stede ved en

Fasade og virkelighet: Sovjetunionens fasader, bolsjevikenes partipalasser, fikk Roosevelts spesialutsendinger se ved sine misjoner i SSSR. De tyske soldater i østfeltet fikk se det som skjuler seg bak disse fasadene, nemlig de russiske arbeideres elendige boligbaraker

diskusjon om Russland i en bekjents heim. En typisk, forvirret liberaler kom med et whiskyglass i hånden forbi vår gruppe, lyttet et øyeblikk til det som ble sagt og sa så til slutt foraktelig: „Ikke tro på Lyons! Han har vært mange år i Russland.“ Det var ikke engang ironisk ment. Etter hans overbevisning diskvalifiserte det meg at jeg kjenner Russland gjennom eget årelangt studium.

Willkie og Davies er naturligvis ikke „handicapt“ på den måten. Willkie har tilbrakt hele to uker i Sovjetunionen, nemlig på en slags lyntur, strengt overvåket, i offisiell avsondrethet og med mange banketter under reisen. Davies var som diplomat atten måneder i Moskva, men var i virkeligheten i denne tid så isolert og påpasset som nettopp bare bolsjevikene forstår å isolere og overvåke en viktig diplomat.

Mr. Davies' „opus“ som han kaller: „Mission to Moscow“, er så tydelig, skamløst og kynisk i sin propaganda for bolsjevikene at enhver som kjenner

den sovjetrussiske virkelighet ut fra et lengre eget studium ikke kan lese boka uten å rødme av indignasjon. Hans forbløffende rettferdiggjørelse av de blodige „utrensningsaksjoner“ er etter hva han selv innrømmer et seinere

innfall: så å si et intuitivt tankelynmens han tenkte på disse ting, årevis etterat de hadde funnet sted. Idet han betegner de titusener, som ble henrettet av Stalin-regimet, og de hundretusener av deporterte og fanger som

„Femte kolonne“, gjør Davies seg skyldig i en av historiens dristigste forfalskninger.

Henry Luce, utgiveren av Look, Life og Time har nylig, av foreløpig dunkle grunner, sluttet seg til skaren av dem som legger bolsjevikenes historie til rette for harmløse amerikanere. Allede det faktum at han engasjerte Mr. Davies, den ekstremste apologet for den tidligere, nuværende og framtidige kremlpolitikk, som spesialorakel for „Life“s ekstraintgave, tyder på at det her dreier seg mindre om objektiv journalistikk enn om politisk geskjeft.

Således blir f.eks. millioner amerikanske familier — i forbigående — opplyst om at det fryktelige GPU, som bokstavelig har myrdet hundretusener av sovjetborgere, ikke er noe annet enn et „nasjonalt politi“. Og det utvalg av bilder og anmerkninger som „Life“ bringer, kunde neppe være mer

Krigspolitikken figurerer i USA

Joseph E. Davies (til venstre), foregangsmann for alle Roosevelts presidentvalg, var i 1937/38 atten måneder USA-ambassadør i Moskva. I 1943 oppholdt han seg igjen hos Stalin i kort tid. Wendell Willkie (til høyre), Roosevelts motkandidat, reiste i 14 dager rundt i Russland etter oppdrag av presidenten, hvorpå han skrev sin bok

Fortsettes side 23

ANARKI

Striden mellom Giraud og de Gaulle syntes lenge bare å være et satyrspill. I dag ser man den dypere bakgrunn for det. Det vil tjene som en advarsel for det europeiske kontinent

AV GISELHER WIRSING

Da general Giraud i juli oppholdt seg i Washington, kjørte han regelmessig fra det hus man hadde anvist ham under hans opphold til State Department i en pansret bil, ledsaget av en motorisert militærvakt. Han kjørte med høyeste fart. Det amerikanske sikkerhetspoliti hadde anordnet dette. Det hadde måttet meddele den franske general at det ellers ikke kunde garantere hans liv og sikkerhet.

I de siste julidager vendte Giraud tilbake fra Washington og London til Algier og underhandlet der definitivt med de Gaulle om begge parters kompetanse. Ved siden av de Gaulle satt hans adjutant, general de Lavigner. Man ser ham på de seinere offentliggjorte bilder noe i bakgrunnen. Denne general de Lavigner fløy den 22. desember 1942 med et engelsk ekstrasfly fra London til Casablanca. Den 24. desember ble Darlan myrdet i Algier. Den 26. desember fløy de Lavigner tilbake til London og ble, som en kort notis i Daily Telegraph meldte, mottatt i Downing Street nr. 10 sammen med de Gaulle. I begynnelsen av februar 1943 lot general Giraud i Algerie generalens bror, Henry de Lavigner, arrestere fordi det viste seg at Darlans morder i desember hadde oppholdt seg flere ganger i dennes bolig. Slik omtrent er atmosfæren i dag i Algerie.

Napoleon sa like etterat han var kommet til St. Helena de minneverdige ord: „Il est des vices et des vertus de circonstance. Nos dernières épreuves sont au-dessus de toutes les forces humaines.“ (Der eksisterer laster og dyder, alt etter omstendighetene. De ytterste prøvelser ligger over de menneskelige krefter.) Dette synes i særlig grad rammende for det bedrøvelige skuespill som franskmenn i Nord-Afrika byr sitt land, Europa og verden gjennom ti måneder. Allerede lenge har man overalt vennet seg til de daglige meldinger om tvisten mellom de Gaulle og Giraud og den britisk-amerikanske rivalisering bak den.

Siden Roosevelt og Churchill i januar i år tvang de to fiendtlige generaler til det teatraliske håndtrykk foran fotografene og det etterpå viste seg at hatet og den gjensidige forakt bare flammet opp så meget sterkere, vet man også at enhver ny gjentakning av slike forsoningsgester ikke er noe annet enn et teatertrikk bestemt for øyeblikket. Kanskje, tenker man ved seg selv, teller det her med at Giraud to ganger har brutt sitt æresord som offiser (deriblant en gang overfor marsjal Pétain som han i mai 1942 ga en skriftlig forsikring om sin lojalitet) og at de Gaulle likeså har brutt sin troskapsed til sin øverstkommanderende så

vel som det løfte som seinere ble gitt til franskmennene gjennom kringkastingen om at hans disidentiske tropper aldri vilde kjempe mot Frankrike. Det er en gammel erfaring, som ethvert menneske med sunne instinkter vil bekrefte, at forræderi stadig bare avler nytt forræderi.

De opprinnelige fronter

Frontene var opprinnelig temmelig klare. Før nordamerikanerne besatte Nord-Afrika, hadde de konspirert med Darlan og Giraud, uten at England deltok, ja, uten at det var underrettet. Det britiske finansministerium hadde imidlertid gjennom tre år satt inn betraktelige summer i foretagendet de Gaulle og hans kostbare hovedkvarter i Carlton Gardens nr. 4 i London. Englelenderne så seg først og fremst snytt i sitt håp om en hurtig forrentning av denne kapital ved Nord-Afrikas rikdommer og i sin drøm, som de alltid hadde hatt, om at også Marokko en dag kunde bli britisk innflytelsessfære.

Darlan innrettet seg i Algerie. Om ham visste englelenderne at han hatet dem innett etter forræderiet ved Dunkerque. De Gaulle satt maktesløs i London. Så falt Darlan og i hans sted kom den nøkterne og lite tiltrekkende general Giraud som i følge sin herkomst gjaldt som en betydelig representant for den reaksjonære gruppe i den franske generalstab. Forsoningsaksjonen i Casablanca viste seg å være et feilslag. Sannsynligvis av den grunn at hverken Roosevelt eller Churchill hadde noen særlig lyst til å stige ned i sine egne uoverensstemmelsers avgrunn, men fordi de fant det bekvemmere sammen å velte skylden for de allerede dengang eksisterende skarpe uoverensstemmelser i Nord-Afrika over på de to franskmenn som var kommandert dit til konferanse.

Churchill skifter front

Mellom Casablanca og fordelingen av makten mellom Giraud og de Gaulle i en militær og en sivil sektor i slutten av juli ligger der syv begivenhetsrike måneder — fulle av mistro og gjensidige anklager, angst for attentater, arrestasjoner og løslatelser. Syv måneder fulle av vill mistenkeliggjørelse og intriger. Men også med deltagning av den franske koloniarmé i kampen om Tunis, av hvilken der av de, ifølge Girauds uttalelse, ialt 75.000 innsatte franskmenn falt 15.000.

I dette vanskelig gjennomskuelige intrigespill var der sluttelig en sensasjon som for det meste ikke er blitt helt riktig vurdert med hensyn til dens betydning. Det viste seg nemlig at

Churchill etter sitt besøk i Washington plutselig hadde skiftet front og at han, premierministeren, i en hemmelig betenkning intrigererte mot de Gaulle som jo er hans eget verk. Ved en indiskresjon i USA kom denne for dagens lys og dermed også til en debatt i det forbausede underhuset. Denne hemmelige kursendring fra Churchills side hadde man ganske enkelt kunnet utlegge derhen at premierministeren hadde innsett det utsiktsløse i ved hjelp av de Gaulle atter å svekke eller endog å fjerne Nord-Amerikas innflytelse i Nord-Afrika og at han som følge herav hadde resignert i hele spørsmålet. Så enkelt ligger imidlertid ikke tingene an.

I Marokko, Algerie og Tunis bor der foruten ca. 14 millioner arabere og berber bare halvannen million europeere, hvorav atter bare ca. halvparten er franskmenn. I virkeligheten befinner der seg altså under amerikansk herredømme omtrent så mange franskmenn som befolkningen i to middelstore departementer i moderlandet. I forhold til de veldige landstrekninger som Tyskland må administrere under krigen fra Donets til Atlanterhavskysten og fra de greske øyer til polarsirkelen dreier det seg altså i forholdet til tallet på den franske befolkning (som her alene skal regnes med) om et ørlite problem. Er det ikke av den største interesse at amerikanerne trass i dette ikke formådde å løse det?

Overensstemmende med de (akk, så pinlige) prinsipper i atlantehavsdeklarasjonen hadde det for Roosevelt og de nordamerikanske generaler overhodet bare eksistert én mulighet: den øyeblikkelige opprettelse av en fransk autoritet, så problematisk denne enn kunde være i forholdet til moderlandet. Dette ble ikke alene avvist, men etter ni måneder — mens Giraud enno var hans gjest — erklærte Roosevelt brysk at der overhodet ikke eksisterte noen fransk autoritet som no kunde anerkjennes. England, som med sin separatpolitikk med de Gaulle opprinnelig tilstrebt en hurtig anerkjennelse av „Nasjonalkomiteen“, besluttet seg til den samme kurs. Det ble imidlertid uten omsvøp gjort klart for både de Gaulle og Giraud at USA traff alle forholdsregler til å innrette seg som heime i Nord-Afrika og å bli der for alltid. Man hører allerede om uklare paktavtaler om jernbanen på 99 år for USA-selskaper.

Nordamerikanerne har altså samtidig berøvd sine forbundsfeller — de franske franskmenn — deres rettigheter. Dette er opplysende nok for alle de kunngjørelser de samtidig freidig ret-

ter til det europeiske kontinent. Men heller ikke denne nordamerikanske maktpolitikk forklarer helt ut den kaotiske tilstand som råder i Nord-Afrika og like så litt Churchills vending bort fra de Gaulle. Her er der i virkeligheten på ferde mektigere krefter, hvis virkning når langt videre enn det de enkelte interessegrupper i Nord-Afrika vil og ønsker: kjernen i problemet ligger deri at de anarkistiske understrømminger, som eksisterer latent nesten overalt omkring Middelhavet, er blitt sloppet løs i Nord-Afrika som følge av de nordamerikanske okkupasjonsmetoder. Darlan var besluttet på å beholde de kommunistiske deputerte, som var blitt arrestert i Algerie etter ordre av marsjal Pétain, under lås og lukke. Giraud vilde det samme, men formådde ikke å sette seg igjennom.

Anarkiet slippes løs

Samtidig med de Gaulles inntog ble 23 medlemmer av den tidligere kommunistiske fraksjon i det franske deputeretkammer befridd i Algerie. De begynte straks en feberaktig agitasjon over hele landet. Kommunisten Bourtalès ble derpå utnevnt til offisiell delegert for det kommunistiske parti hos de sivile og militære myndigheter. Samtidig anslo de gaullistiske aviser „Marseillaise“ og „France“, som seinere ble forbudt i England, helt åpent anarkistisk-kommunistiske toner, hvortil kom kraftige anklager mot den amerikanske imperialismé. Kort sagt, folkefrontepokens heksekjel er plutselig gjenoppstått på algirsk og marokkansk grunn. De Gaulles forvandling fra medlem av generalstaben til politiserende folkefrontgeneral er for lengst fullbyrdet. Løslatelsen av disse anarkistiske krefter på middelhavskystene, som det bare var og er mulig å tøyte ved en sterk europeisk ordningsidé, har gjort det nordafrikanske problem uløselig for amerikanerne. Derfor også Churchills vending bort fra de Gaulle, mens samtidig avisene i Moskva helt åpent angriper Giraud.

Jeg tror man no ser problemet slik det ligger an. Det har betydning langt utenfor Nord-Afrika. Marokko og Algerie er intet annet enn prøven på hva der nødvendigvis måtte bli følgen dersom amerikanerne skulde få fotfeste ett eller annet sted på Kontinentet.

I forgrunnen står yankeenes naive maktutvidelse og brutale kapitalistiske utbytting av et undertrykt land. Innimellom brer seg imidlertid kaos og anarkiets løssloppne krefter i hvirvler uten mål. Det avgjørende er at amerikanerne ikke formår å hindre dette selv om de ønsket det. Amerikanismen kan i våre kompliserte europeiske forhold, hvor det anarkistiske element ofte bare med møyne ble holdt nede i de siste år — man kan bare tenke på Italia, Spania, Frankrike — bare utvirke oppløsningen og forfallet. Derfor vilde det være galt å betrakte forholdene i Nord-Afrika bare som en komedie. Her blir der nettopp no ødelagt et stykke europeisk sivilisasjon ved selvforblending. Å gjøre Kontinentet immunt mot denne anarkiets gift, kan bare de europeiske folk.

Sovjetpanservogner forsøker et gjennombrudd ved Bjelgorod. En antitank-kanon på motorisert lavett blir trukket fram, mens **SS-pansergrenaderene går i stilling i erobrede skytehull for å bekjempe bolsjevikene, som trenger fram etter sine panservogner.** Mellom **SS-grenaderene** sitter det tilfangetatte bolsjevikere. PK-foto: Krigskorrespondent Wiesebach

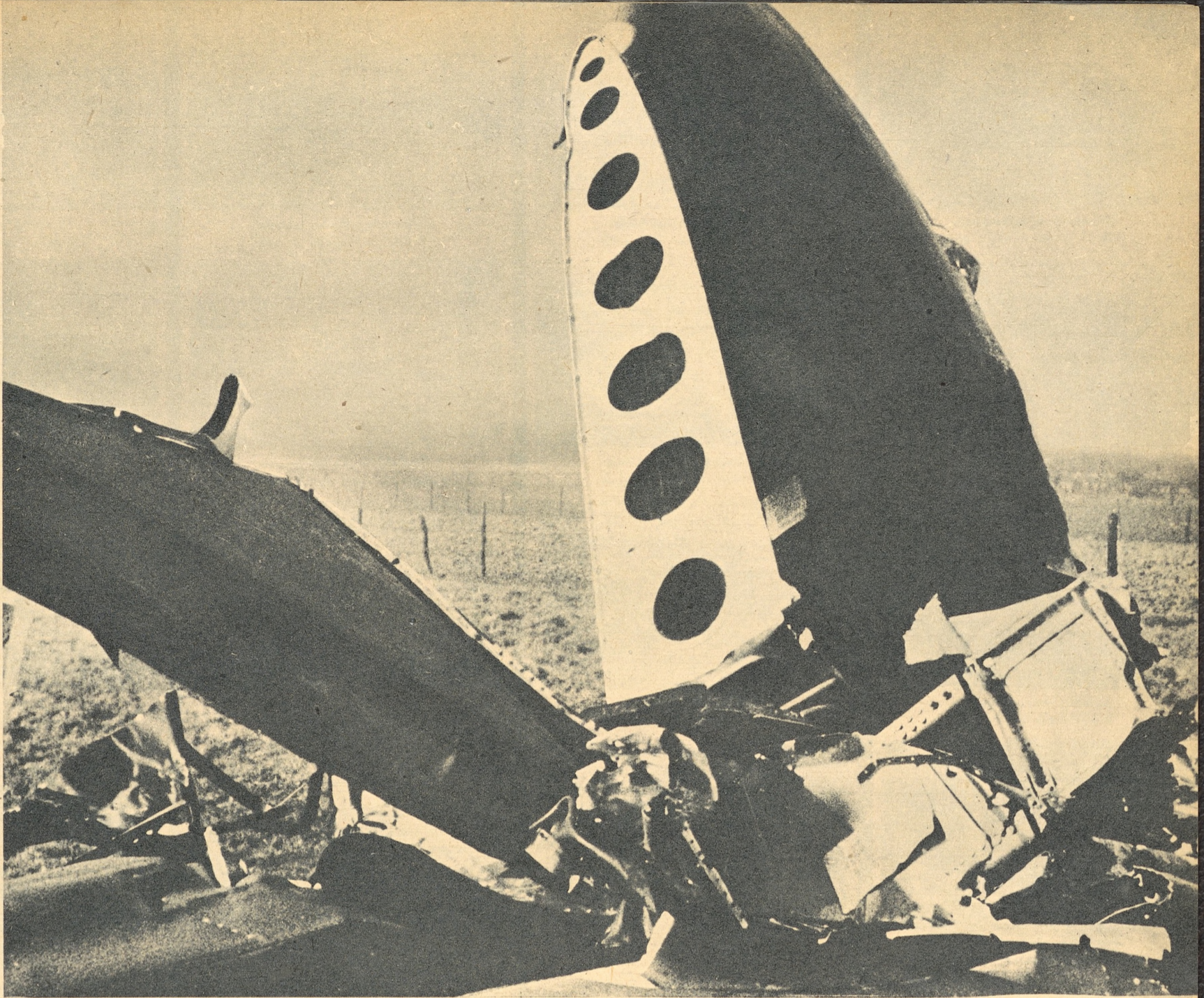

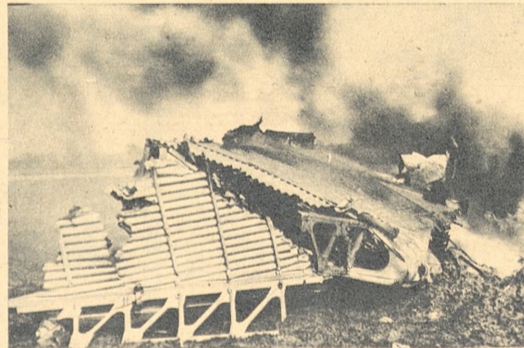
Vest-Tyskland: Firemotors USA-bombefly med 10 manns besetning nedskutt. 8 mann av besetningen omkom

71 av 91 på to dager

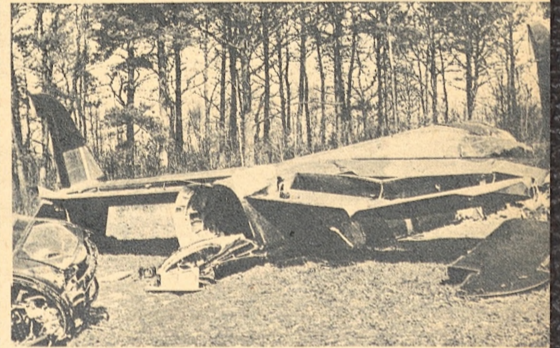
Det anglo-amerikanske luftvåpen tapte i henhold til kommunikéer fra forsvarsmaktens overkommando fra den 25. til den 28. 7. under terrorangrep på riksområdet i løpet av fire dager 207 bombefly. Derav 91 bombefly ved angrepene på Hamburg og Hannover, samt ved inn- og utflyvningen den 27. og 28. juli. Av disse 91 nedskutte bombefly viser „Signal“ ruinene av de 71. Det dreier seg stort sett om firemotors bombefly av typen Halifax, Lancaster, Liberator, Wellington, Stirling og andre. I foregående måned juni tapte det anglo-amerikanske luftvåpen under angrep på Riket og de besatte vestområder 614 fly, derav 408 firemotors

Hannover: Halifax-bombefly, av 5 mann 4 døde

Hamburg: USA-bombefly, av 10 mann 8 døde

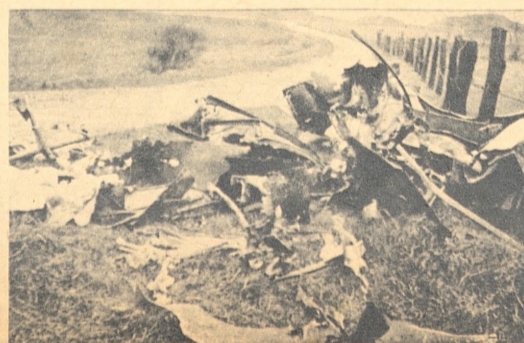
Vest-Tyskland: Halifax-bombefly, 5 døde

Hamburg: Britisk bombefly, av 7 mann 7 døde

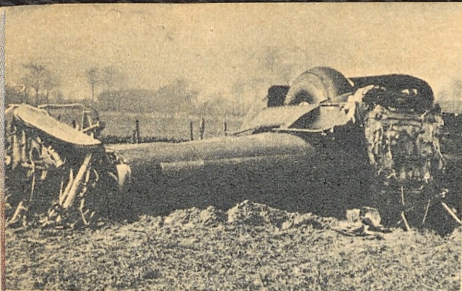
Vest-Tyskland: restene av et britisk bombefly

Hamburg: britisk bombefly, av 5 mann 4 døde

← En ny jaksveit i sin inn-satshavn — ferdig til start. I bakgrunnen Ju-transportflyene, som bringer reservedeler fra fabrikkflyplassen til fronten
PK-foto: Krigskorrespondent Berger

Hamburg: Halifax-bombefly, 5 mann, 1 død

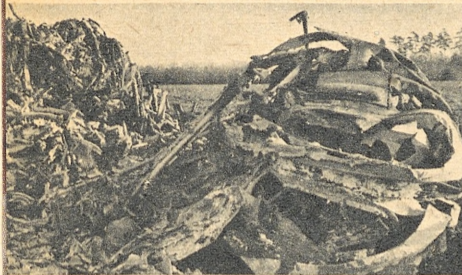
Hamburg: britisk bombefly, 8 mann, alle døde

Hannover: Wellington-bombefly, 6 mann, 1 død

Hannover: britisk bombefly, 5 mann, 1 død

Hamburg: restene av et britisk bombefly

Nord-Frankrike: USA-bombefly, 10 mann, 8 døde

Nederland: Lancaster-bombefly, 8 mann, 3 døde

Vest-Tyskland: britisk bombefly, 7 mann, 5 døde

Kanalkysten: firemotors britisk bombefly, 10 døde

Hamburg: firemotors britisk bombefly, 7 døde

Hamburg: Halifax-bombefly, 5 mann, alle døde

Hamburg: Lancaster-bombefly, 8 mann, 8 døde

Vest-Tyskland: Halifax-bombefly, 7 mann, 4 døde

Hamburg: Lancaster-bombefly, eksplodert i luften

Hannover: britisk bombefly, 7 mann, 6 døde

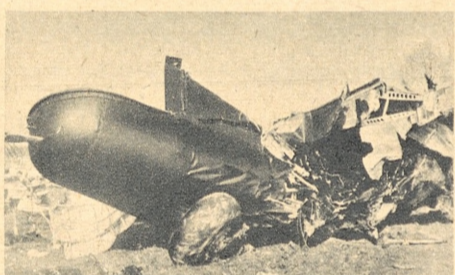
Hamburg: britisk bombefly, skutt ned av luftvernet

Ved Kanalen: britisk bombefly, 4 restdeler av det

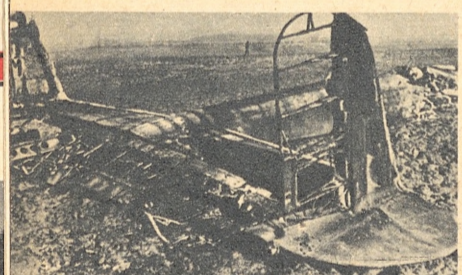
Nord-Frankrike: Stirling-bombefly, 5 døde

Hamburg: firemotors britisk bombefly, 7 mann døde

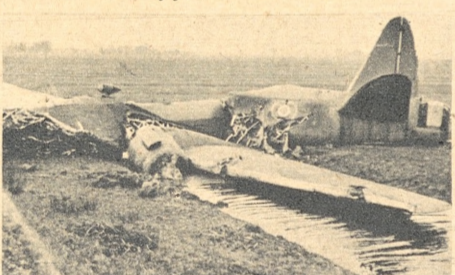
Kanalkysten: Lancaster-bombefly, 8 mann, 7 døde

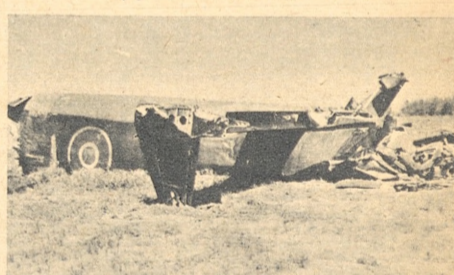
Vest-Tyskland: britisk bombefly, etter nedskytingen

Hamburg: restene av et britisk bombefly

Hamburg: Wellingtonbombefly, 6 mann, 3 døde

Vest-Tyskland: Halifax-bombefly, 5 mann, 4 døde

Nederland: Hampden-bombefly, 7 mann, alle døde

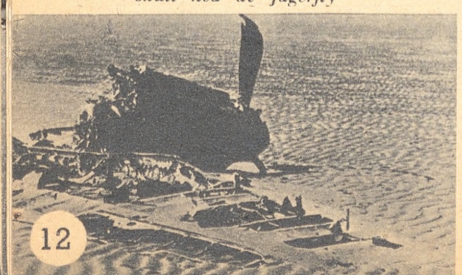
Hannover: restene av en „flyvende festning“

Vest-Tyskland: Halifax-bombefly, 5 døde

Hamburg: USA-bombefly, 10 mann, 9 døde

Kanalkysten: Spitfire, skutt ned av jagerfly

Hannover: britisk bombefly, 5 mann 4 døde

Vest-Tyskland: britisk bombefly, alle 10 mann døde

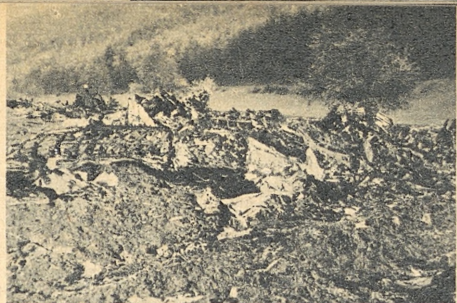

Vest-Tyskland: USA-bombefly, 10 mann, 8 døde

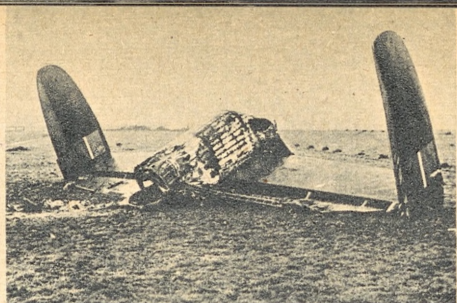

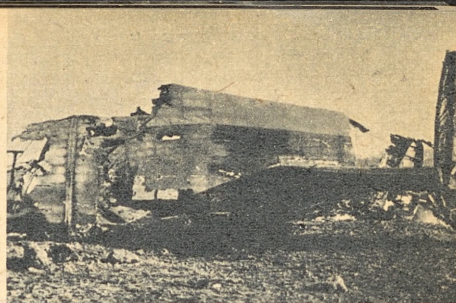
Hamburg: Halifax-bombefly, 7 mann, 6 døde

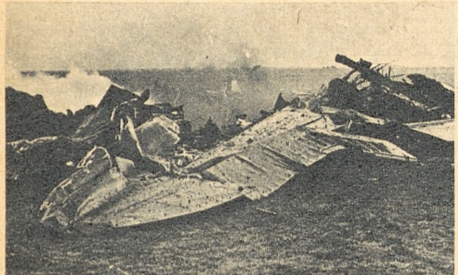
Vest-Tyskland: britisk bombefly, 3 mann forbrent

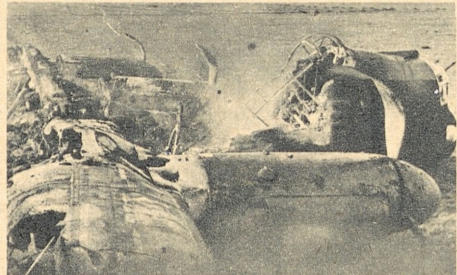
Hamburg: Lancaster-bombefly, 8 mann, 8 døde

Nederland: Lancaster-bombefly, 8 australiere døde

Nederland: Lancaster-bombefly, 8 australiere døde

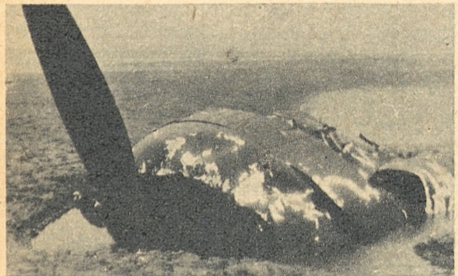
Kanalkysten: Lancaster-bombefly, 8 mann, 5 døde

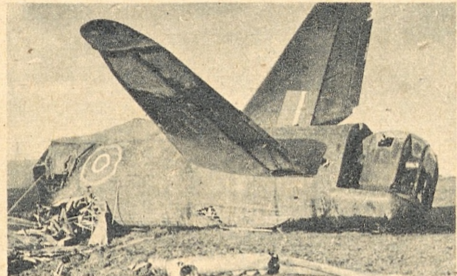
Ved Kanalen: Liberator-bombefly (USA), alle døde

Hamburg: britisk bombefly, ikke én mann reddet

Den nederlandske kyst: Liberator bombefly, 10 mann døde

Hamburg: Wellington-bombefly, 6 mann, 1 død

Nord-Frankrike: USA-bombefly, alle mann døde

Hamburg: Restene av en „flyvende festning“

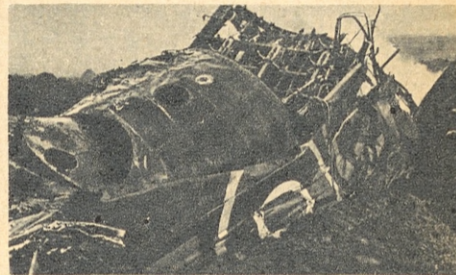
Hamburg: USA-bombefly, 10 mann, 9 døde

Hamburg: britisk bombefly, eksplodert i luften

Kanalkysten: USA-jagerfly, ikke én mann reddet

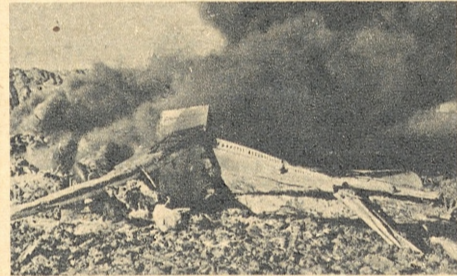
Nederland: Lancaster-bombefly, 8 mann, 6 døde

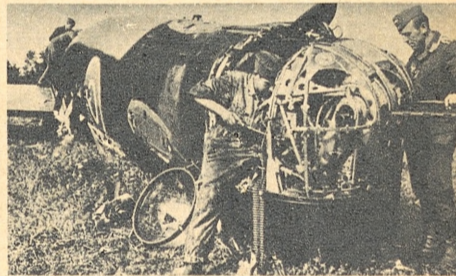
Hannover: britisk bombefly, 7 mann, 6 døde

Nord-Frankrike: britisk bombefly, 7 mann, 7 døde

Kanalkysten: restene av et britisk bombefly

Kanalen: Wellington-bombefly blir ødelagt

Hannover: Halifax-bombefly, 7 mann, 6 døde

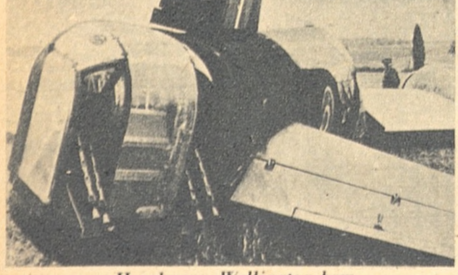
Kanalkysten: Stirling-bombefly sprengt ved nedslaget

Nord-Frankrike: britisk bombefly, alle mann døde

Nederland: Lancaster-bombefly, 8 mann, 4 døde

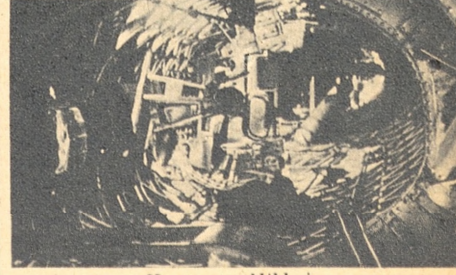
Hamburg: Wellington-bombefly, 6 mann, 4 døde

Hamburg: Lancaster-bombefly, 8 mann, 3 døde

Hamburg: britisk bombefly, alt som ble igjen av det
Atlantehavskysten: britisk bombefly, 5 mann, 1 død

Hannover: blikk inn i Wellington-ruiner

Kanalen: tre reddet i gummibåt

Nederland: Liberator-bombefly, 10 mann, 9 døde

TILINTETGJØRELSES-

SLAG

„Signal“ berettet i vår om utbyggingen av den tyske forsvarsfront i øst. Midt på sommeren kom så den store prøvelse. Med utallige masseangrep fordøkte sovjetrusserne å bryte igjennom denne tyske fronten. I de første fire ukene av angrepene var det blitt skutt i stykker 7000 fiendtlige panservogner, tapene av mennesker var uoverskuelige. „Signal“ bringer her en artikkel, som forsøker å gi et bilde av dette tillintetgjørelses-slag

OVER HUNDRE T 34

Foran Bjelgorod. Et av sovjetrussernes storangrep er i gang. Mer enn hundre T 34 er oppdaget og meldt. No er antitankskylsets time kommet. Med eller uten dekning er kanonene brakt i stilling. Ikke ett minutt for tidlig: over horisonten beveger det seg noen små mørke punkter. Fienden er der

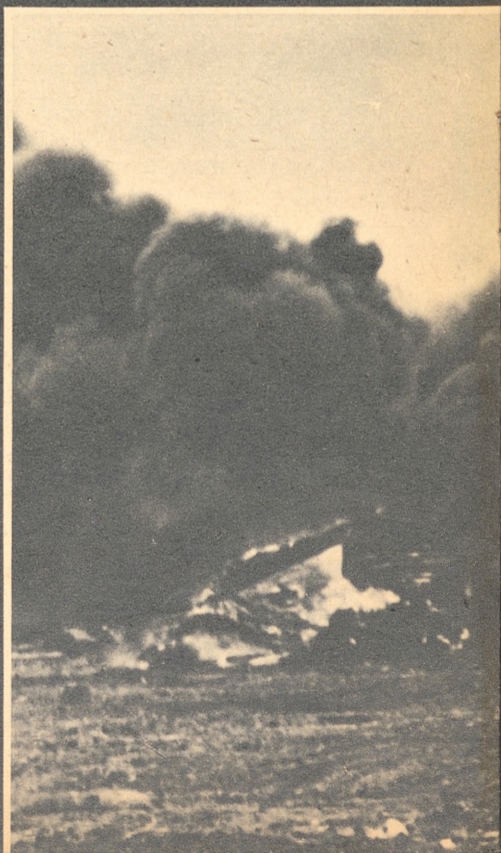
Stillingsveksel forover: forbi en av

Målveksling mot høyre: slik ser slagmarken ut etter knapt et kvarters kamp foran én eneste tysk forsvarskanon! Det

Den første treffer: målene er fordelt, og noen sekunder etter er duellen: antitankskylts mot panservogn begynt. I den første T 34 som treffes, er ammunisjon og olje eksplodert. Pansertårnet er revet av og slynget vekk. Eksplosjonssøylen stiger høyt til værs... Veksling av mål

Den annen treffer: det nye målet — likeledes en T 34 — er imellomtiden kommet svært nær. Avstanden er omtrent hundre meter. Derfor blir den all etter de første skuddene ↓ kampdyktig og begynner å brenne

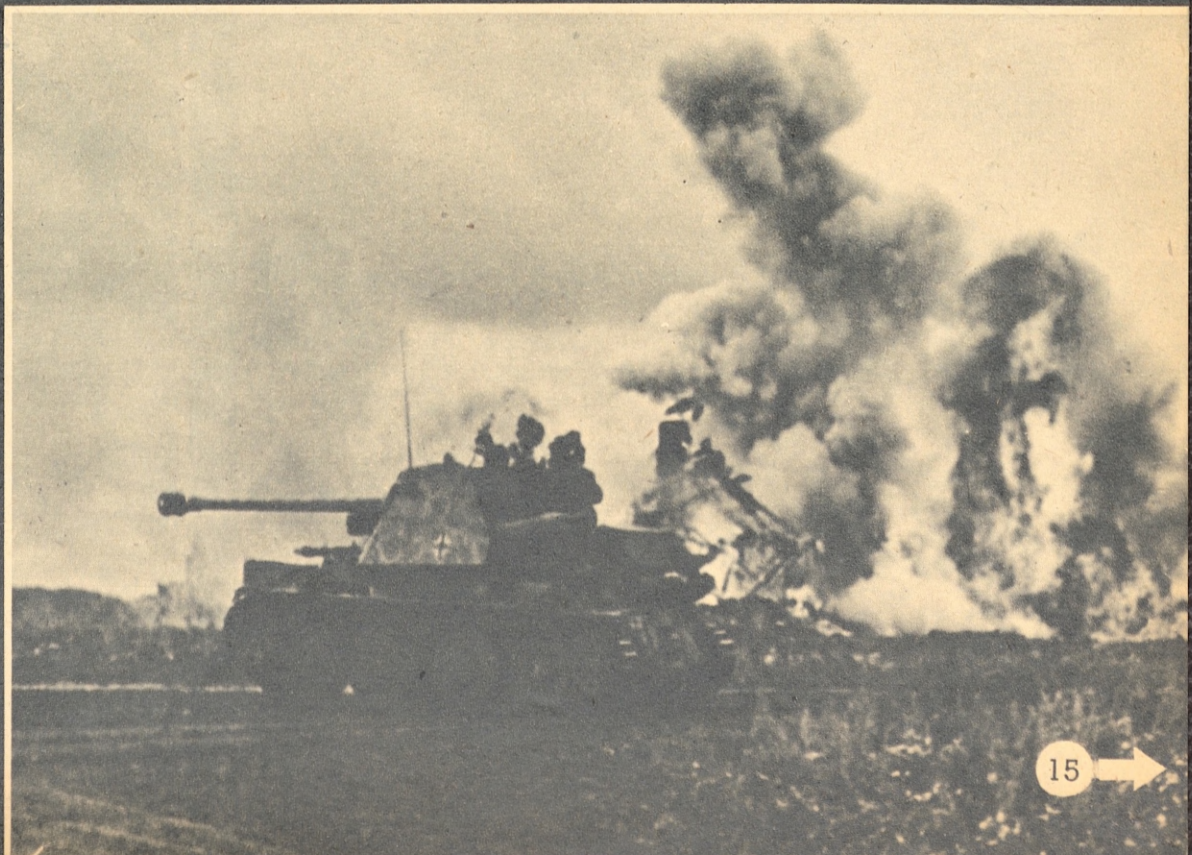
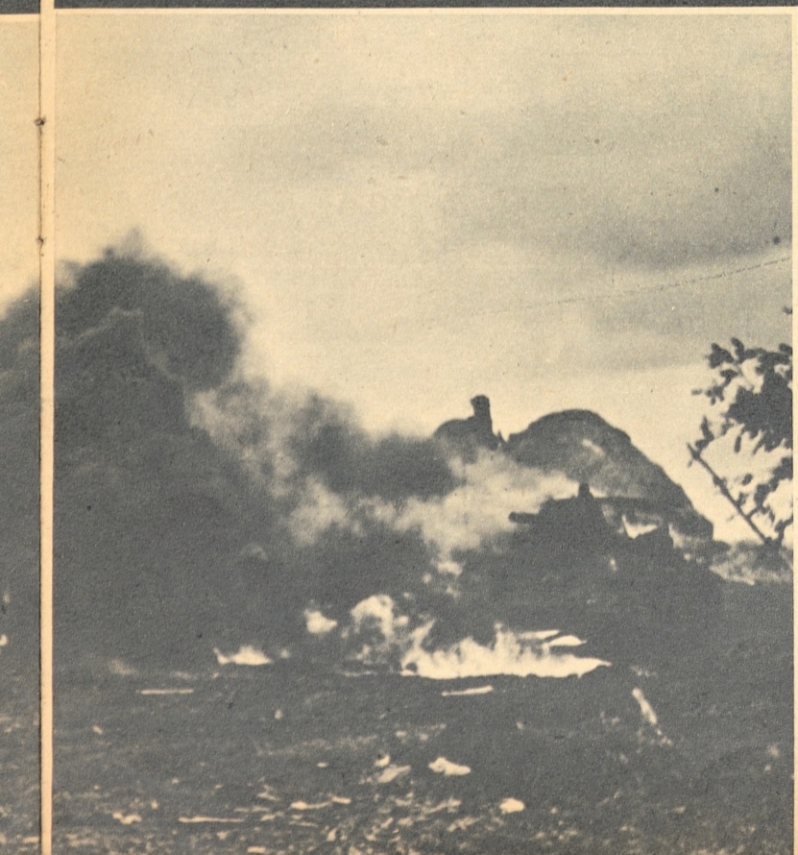

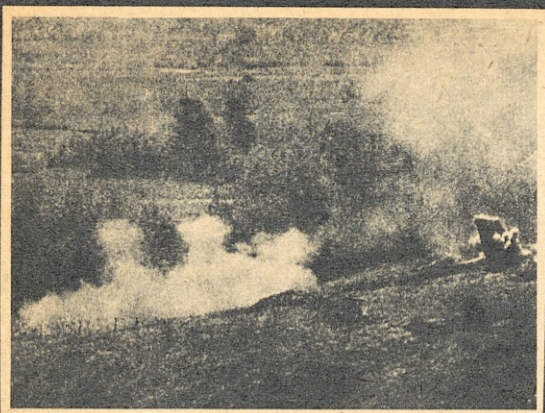
de brennende T 34, som med sine flammer har satt en liten bondestue i brann, går panserjegerne no nærmere fram mot de neste mål PK-fotos: // krigskorrespondent Rottensteiner

ryker på flere steder i horisonten og under hver av disse røykskyer brenner det en dødsfakkell — en T 34 brenner. Målvexling mot høyre . . .

Eksplasjon. Neppe har antitankskyttet — på en farbar lavell — passert den brennende T 34, så flyr denne i luften og river den brennende bondestuen med opp i luften. Men antitankskyttet søker opp nye mål — de siste av de mer enn 100 T 34, der som herreløse hester forsøker å unnkomme etter sitt mislykte angrep

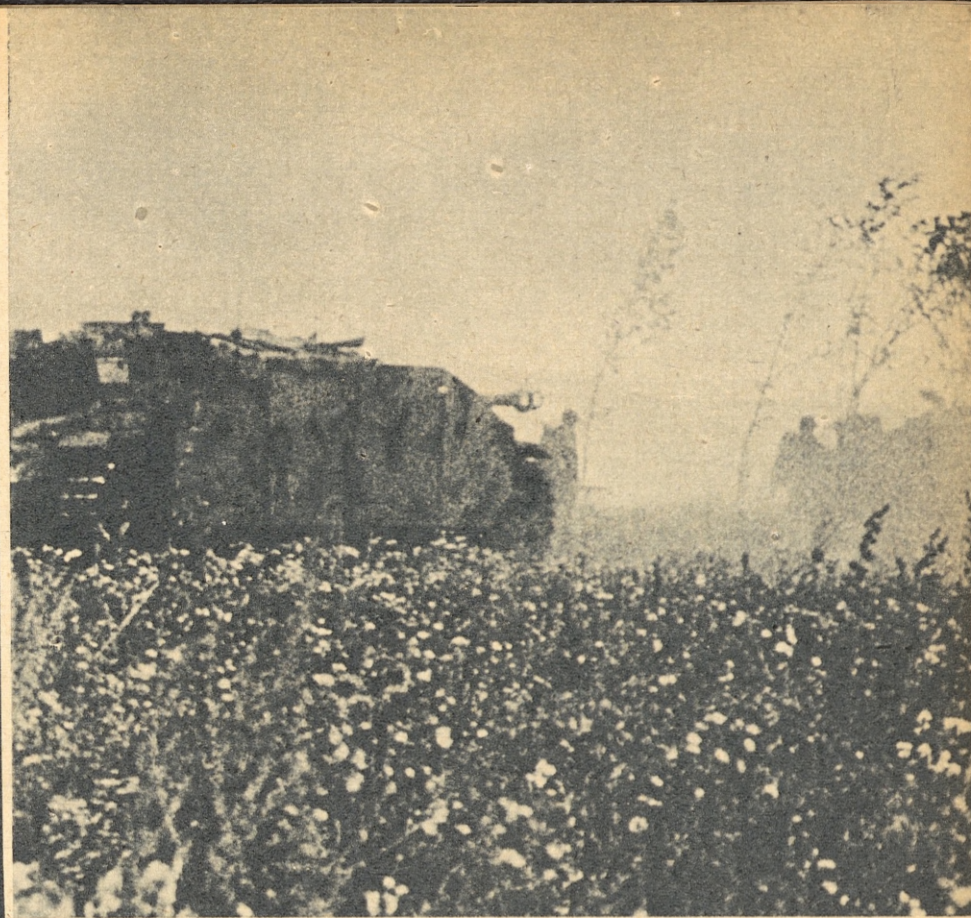

...og så infanteriet

Sovjetrussenes panserangrep er naturligvis blitt forberedt med en heftig artilleri-trommeild mot de tyske stillinger. Overalt hvor den fiendtlige oppklaring formoder tyske stillinger, slår nå sovjetartilleriets skudd ned

I motangrep over antitankskyts og

Elastisk forsvar. Men idet antitankskyts et brøt fram fra sine vel kamouflerte stillinger og møtte T 34'enes stormangrep, dukket det tyske infanteri ned i de spredte stillinger og ventet på det gunstige øyeblikk. Så kommer her og der noen grupper fram av skyttergravene og hullene og følger det framrykkende antitankskyts og de vikende T 34'ere. Fra den elastisk gjenerobrede infanteristilling rykkes nå fram til det beordrede motangrep

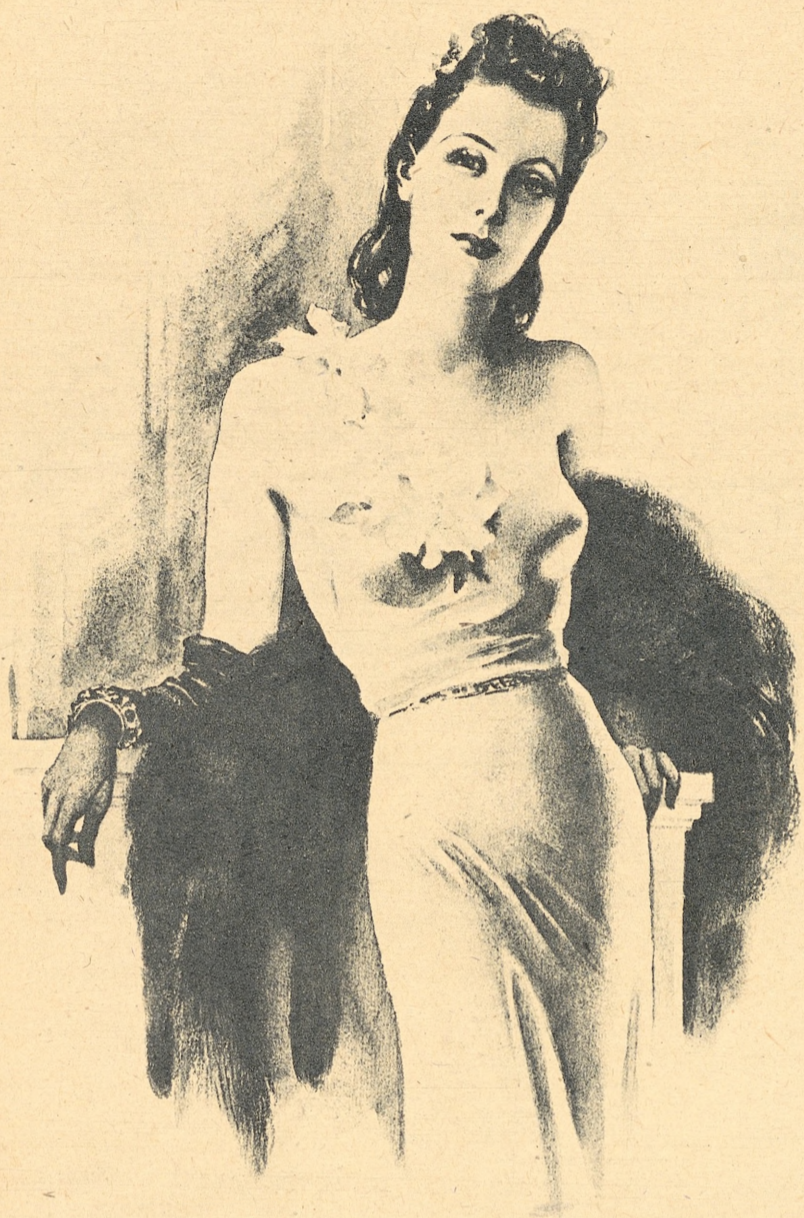

panservognenes slagmark

Snart går infanteristene over T 34'enes dødsmark. De går over sommerlige marker, forbi stormkanonene og antitankskytset, som hviler ut et kvarters tid, da det ikke eksisterer noen fiende mer og der ventes på ammunisjon. De går forbi de rykende ruiner av sønderskutte panserkjemper (nedenunder), bak hvilke sovjetinfanteriet hadde forsøkt å rykke fram. Her samler de seg. Snart vil maskingeværene klapre og håndgranatene fly, bolsjevikene vil fullstendig forblø i motangrepet

TOSCA

EAU DE COLOGNE

ET FREMRAGENDE PRODUKT
FRA VERDENSFIRMAET

N° 4711.

FOR FESTLIGE STUNDER

Duft og friskhet, ynde og charme
— takket være den kostelige 4711
"Tosca" Eau de Cologne, en vellykket
kombinasjon av forfriskende, klassisk
Eau de Cologne og parfymen "Tosca"s
henrivende duft.

ÉN AV DEM

En kosakkprofil

I løsthæren kjemper det kosakker. Dristige gutter: krigere, utmerke med infanteristormedaljen, vinterslagets røde band og det grønne bandet, de kjempende østfolks medalje. „Signal" forteller om én av dem

Han er Terek-kosakk. Han er født i 1915, tidligere løytnant i sovjet-arméen, hvor han har tjenstgort siden mars 1940. Med syv av sine soldater overga han seg til tyskerne i august 1941 ved Jelnja, øst for Smolensk. Bare to dager ble han i fangeleiren Roslavl. Så ba han om straks å bli satt inn i den tyske forsvarsmakt.

Hans mandige ønske må ha virket tiltalende på dem han traff dengang. For han ble sammen med andre kosakk-offiserer sendt til en leir vest for den gamle sovjetrussiske grense. Der samlet flere likesinnede seg og stilte opp et kosakkforband og forlangte i fanatisk frihetsvilje å bli satt inn i kampen. En major førte dem, kosakk som de selv. Inntil det kom en oberst, en donkosakk, som med hele sitt rytterregiment var kommet over til tyskerne. Han formerte kosakkene. Forbandet ble stadig fastere og stadig mer pålitelig. For de vilde settes inn mot bolsjevikene. Det gamle hatet ulmet i dem. De hadde ikke glemt de straffeekspedisjoner, som dro ut fra Moskva til grenselandene og meide ned det som kom i vegen for deres geværer og økser. Fritt liv i den frie kosakkheimen — en fjern drøm, et blomstrende ideal, en intens lengsel hos enhver kosakk. Likegyldig hvor han stammer fra. Fra Don. Fra Kuban. Fra Terek, Fra Volga. Fra Sibir. Det luende blikk, den skarpe nese, skinnlue, den sikre holdning i salen, sporlesingen, den harde kampen, det ville ritt — alle kosakkers drøm.

En av dem er han, i dag løytnant i en kosakkbataljon, som er satt inn i kampen på østfronten i det midtre avsnitt.

Av 20 ble det 300 ...

I 1941 ble det ham for kjedelig i utdannelsesleiren. Han meldte seg til en skibataljon. Han og 20 menn til ble antatt — det gjaldt skikkjøring. Bak hestene kjørte jegerbataljonens skiløpere. I den harde vinteren 1942 kjempet de mot gruppen Belov, som var kommet inn i gryten mellom Smolensk og Vjasma. Han begynte sin krig mot fallskjermjegere, luftlande-brigader, banditter og splittede troppeavdelinger. Med 20 mann begynte han innen de tyske kampgrupper. Med mer enn 300 kosakker kom han ut av disse kampene som fant sted i et terreng med dyp snø. For kosakkene, der var satt inn blant de fiendtlige styrker og som hadde klart å komme igjennom, delvis ved å hoppe ut av fly, fikk rede på disse tyske kosakk-kampgrupper, som holdt til i de lavereliggende Kusselskogene og førte en slangeaktig skogkamp. De gikk over — i dusinvis. Også enkeltvis kom de — men de kom. Kosakk-skaren vokste. Divisjonene hadde egne kompanier. Generalkommandoene satte sammen bataljoner. Arméoverkommandoen sjaltet seg inn. Det oppsto et regiment. Men han, som i mellomtiden var blitt tildelt det grønne tapperhetsbandet og vinterslagets østmedalje, ble løytnant. En herre blant herrer. En mann blant menn. En kriger blant krigere. Han ble tildelt et kompani, og kalte det en eskadron. De var kosakker som han.

Alle er de lik ham

Alle er de lik ham. Store karer, med lysende øyne, sikre og pålitelige. De forråder ikke tyskerne. De går ikke over. De er tilfredse.

Enhver tysker anser dem for likeberettiget. Mann til mann, pålitelig og full av tro. Ved et stort bandeforetagende høsten 1942 tok de i løpet av én uke 1400 fanger. De snuste som blodhunder bandittene opp i deres hull i skogene. På samme måte som det renslige menneske avskyr smussighet, sto kosakkene overfor sine fiender. Herrer overfor slaver. De har våpen, hester, ammunisjon, bytte. Slik de var vant til å leve i sitt heimland før bolsjevikene kom. De holder orden og disiplin i sine rekker.

Livets mening

Han har engang fortalt oss om sitt heimland. Om de vakre kvinner, svarthårede og med glødende øyne. Om hestene, om steppen, om hatet til de bolsjeviske fiender. Hans ansikt uttrykker mot. Hans sterke hender grep til. De trykket hardt til, når de lovet noe. Det merket en. Og vi tror dem. De er våre venner, ærlig og oppriktig. Han, kosakken fra Terek, snakket om heimlandet, om troskapens historiske oppdrag. Han snakket om tsarismen som om et eventyr. Om bolsjevismen som om et mareritt. Frihet og steppe er ett og det samme. Moskva i Stalins ånd forsøkte å tilintetgjøre disse privilegier. Tilintetgjørelsesorgier skulde utrydde kosakkene. Det mislyktes. I 1936 nedlot Stalin seg sågar til å innrømme en del av disse privilegier igjen — „bevis for hvor svak han følte seg" — en handbevegelse som understreket denne bemerkning. Øynene på kosakken, den „dristige", som navnet sier, lyste da av hat. Frihet — er mening med talen. Kamp — er oppfyllelsen. Seier — er den endelige fullendelse. Hat — den drivende motor. Tro — hjertets ønskeverden.

Om aftenen hører vi kosakkene. De synger. De elsker sitt fjerne heimland.

Når maskingeværene klapper, granatene pløyer opp jorden, panservognene kommer brølende framover, da ligger de ved siden av oss, tapre kjempere for sin kosakkfrihet.

De landsegne forband, hvis hat er hardere og mer glødende, er kraftige deler ved siden av oss, som setter så stor pris på disse kosakkene, ikke som landsknekt, men som levende vitner for idéen om østeuropeisk frihet.

Slik fortalte også han, kosakkløytnanten, født ved Terek, tildelt tyske ordener, som taler russisk, men tenker europeisk.

Men vi vet at disse kosakker har forstått hva det dreier seg om i denne krigen — om friheten!

Av PK-krigskorrespondent dr. Joachim Fischer

„Alle mann på dekk!". Kommandanten på en destroyer skrider langsmed fronten av divisjonene, som er stilt opp på skansen til en utdeling av EK

PK-foto: Krigskorrespondent Lagemann

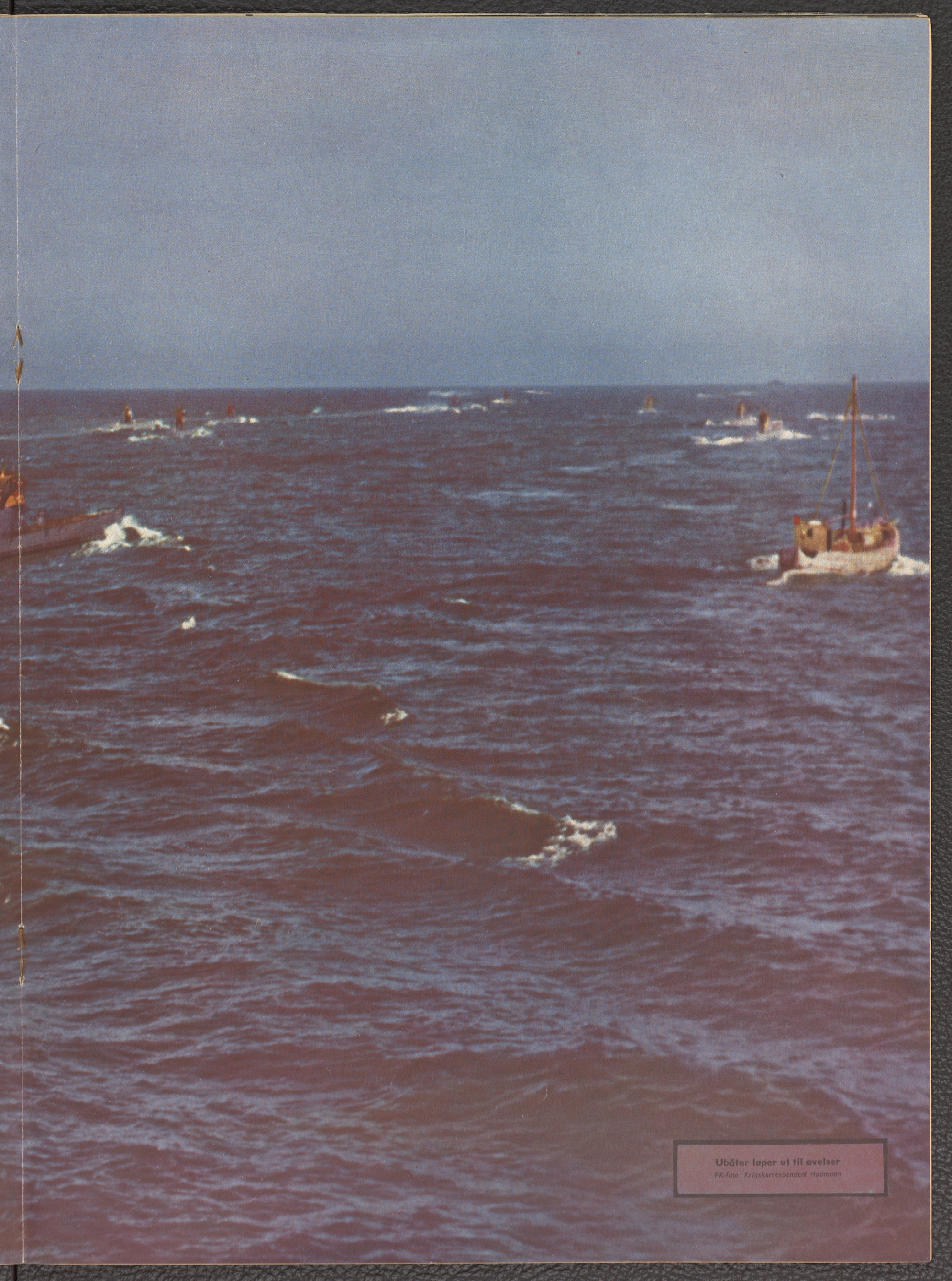

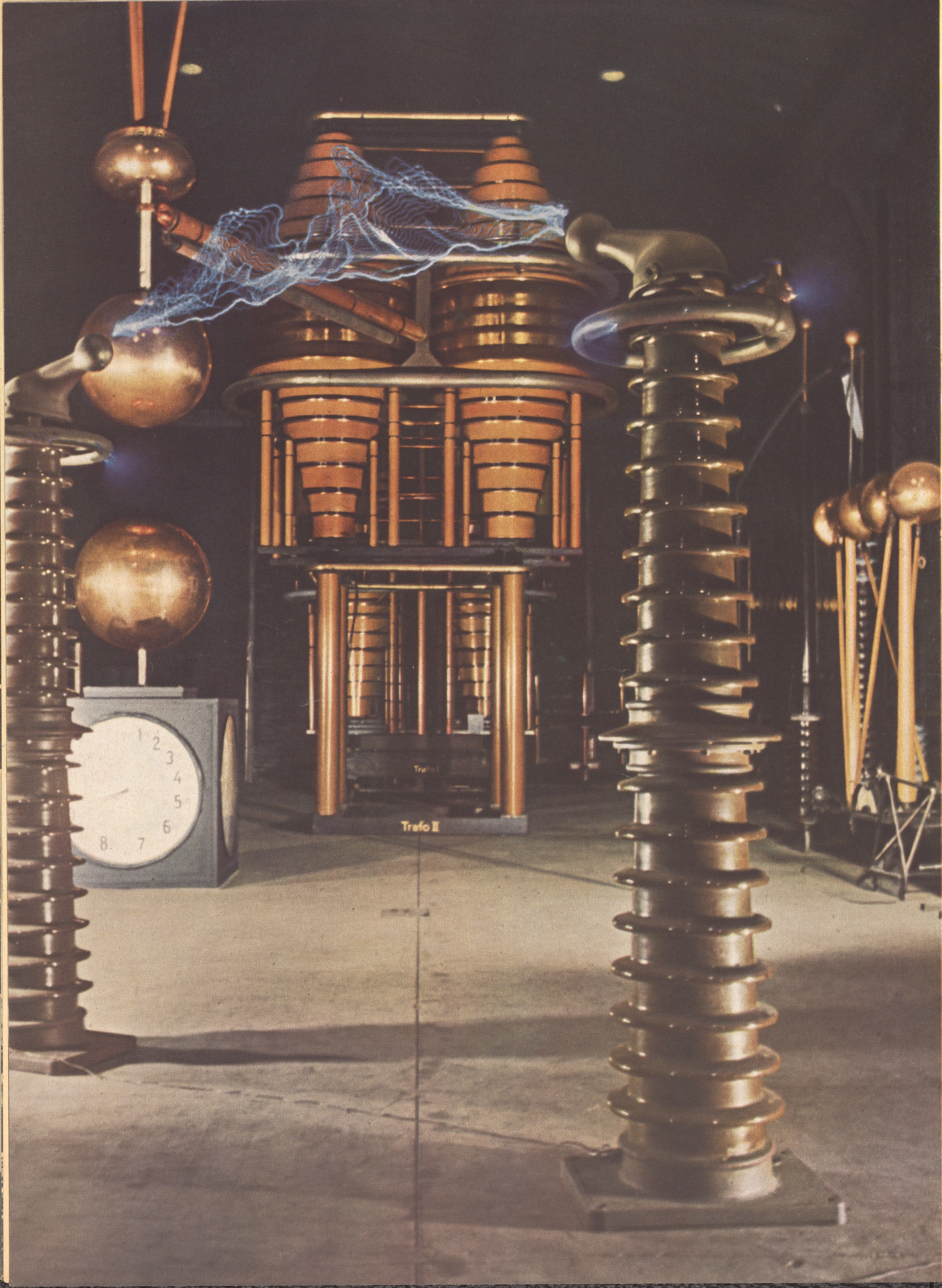

Ubåter løper ut til øvelser

PK-foto: Krigskorrespondent Hubmann

MOSKVA SETT FRA USA

Fortsatt fra side 7

vill-ledende om man hadde overlatt denne forretning til „Voks“, sovjetbyrået for utenlandspropaganda.

Således driver no denne farlige svindelreklame på med å utbre den stalinske versjon om det „totalitære“ i Amerika. Den siste nykommer på området er Mr. Willkie. Willkies verk behandler riktignok hele jordkloden og løser i et blunk samtlige planetariske problemer i ett bind, men verdien av hans bok kan dog i første rekke bedømmes på grunnlag av hans kapitler om Russland. De utgjør omtrent en fjerdedel av boka. Disse kapitler er mesterlige med henblikk på hva de utelater og tilslører. Earl Browder skriver: „Verden må være takknemlig for at Mr. Willkie til sin orientering ikke har henvendt seg til sakkynndige og deres verker.“ Men Willkie hadde en ekspert med seg: hans politiske mentor på utflukten til Russland var Joseph Barnes fra OWJ, en glødende forsvarer av stalinismens motbydeligste forbrytelser.

Åpne spørsmål for åpne ører

Det er i Willkies bok en scene, hvor han vil skaffe seg opplysninger og til dette formål samler om seg et selskap av velkjente sovjetforfattere og så begynner „å stille åpne spørsmål som ikke inneholder noen reservasjoner“. Han betegner denne scene som „den første åpne og uforbeholdne konversasjon.“ Men Mr. Willkie vet tilsynelatende slett ikke at enhver sovjetjournalist som „åpent og uforbeholdent“ og i nærvær av andre bolsjeviker taler med en utlending — til og med med en prominent utlending — er en kandidat til nakkeskuddet.

Det er en ynkelig affære at Mr. Willkie dro gjennom Russland og kom heim uten å ha fattet mistanke om verdens største konsentrasjonsleire i dette land, om de ekstreme undertrykkelsestiltak, om utslettelsen av selv det siste spor av økonomisk demokrati i fabrikkene og om tusen andre ting som amerikanerne burde vite når de på realistisk (og ikke sentimental) måte skal beskjefte seg med de problemer Moskva frambyr. I Willkies bok er der lite (om overhodet noe) som han ikke kunde ha tatt nesten ordrett ut av et av stalinpropagandaens standardverker for amerikansk bruk.

Governør Stassen i Minnesota har i en anmeldelse av boka i New York Times berørt dette farlige Pollyannaelement i den russiske del av „One World“ idet han skrev: „Her synes

der å foreligge en overbetoning av den britiske koloniforvaltnings feil og en undervurdering av farene ved kommunismen“. Mr. Willkies sluttord om sovjetriket lyder: „Nei, vi behøver ikke å nære noen frykt for Russland. Vi må lære å samarbeide med Russland etter krigen. For Russland er et dynamisk land, et nytt samfunn, en kraft som en ikke kan ignorere i noen framtidig verden!“

Man kan ved disse klisjéuttalelser bare undre seg over hvorfor Willkie overser at Russland dog sluttelig må lære å samarbeide med Amerika. Hvorfor forutsetter han, hva forøvrig også vicepresident Wallace og Joe Davies så ofte har gjort, at der i tilfelle av et samarbeid kunde ventes noen tilbakeholdenhet fra amerikansk side?

No når denne artikkel går i trykken, begynner framvisningen av filmen som er laget over Davies' bok. Denne film fortjener på grunn av sine vidtrekkende slutninger en særlig grundig gjennomgåelse, men for øyeblikket må man nøye seg med gjengivelsen av et generelt inntrykk. Warner Brothers versjon av „Mission to Moscow“ er for meg fra begynnelsen til slutten en groteske. Når nazistene lager en film, da viser en slik film i det minste de egne interessers logikk. Men der er overhodet ikke noen fornuftig mening lenger i tingen når amerikanere gjør en kynisk geskjeft med historiske forfalskninger til gunst for et utenlandsk diktators anseelse og en livsstil som er oss fremmed.

Warner Brothers har ikke engang betenkeligheter ved å la general Tukatsjevski opstå fra de døde igjen og å stille ham, som ble skutt etter en hemmelig prosess, for en offentlig domstol måneder etter hans henrettelse. Filmen gir bevisst inntrykk av at Moskva står ved Amerikas side i kampen mot Japan i Stillehavet. Den gjør Moskva-Berlinpakten, den bolsjevikiske aggresjon mot naboer, som vi står i vennskapelig forbindelse med, til et harmløst dokument og tilslører også isolasjonistenes aktivitet, som er inspirert fra Moskva, og sabotasjen i krigsindustrien i USA.

Den måte hvorpå Hollywood forutsetter en politisk analfabetisme og lett-troenhet hos amerikanerne er fornærmelig. Men de første kritikker filmen fikk, skaper den oppfatning at denne fornærmelse ikke er helt ufortjent.

April måned 1943 var en galamåned for sovjetpropagandaen av amerikanere for amerikanere. For herrne Willkies, Davies', Lucas og Warners bestrebelse ligger den idé til grunn at man først må reinvaske Russland for å kunne samarbeide med det, skjule Kominterns manøvrer og overbevise amerikanerne om at den bolsjevikiske totale statstype er demokratisk.

Kreml-herrerne blir hverken påvirket eller forsont av vårt romantiske utstilleri. De har hittil handlet som realister og økonomiske determinister og vil også det samme i framtiden — overensstemmende med de sovjetrussiske egeninteresser. De vil også i framtiden bare ha forakt til overs for gjennomsiktige smigrierer.“

Elfi Mayerhofer

spiller i filmene:

DIE GELBE
NACHTIGALL

Bararia

EIN MANN MIT
GRUNDSÄTZEN?

Ferra

← Porselen — helt annerledes. Porselen... da tenker De på lauvtynne tekopper. Eller på vakre gamle eller nye skulpturer fra Meissen eller Delft eller Sèvres. Eller på en håndfast, tykk suppetallerken i en hage-restaurant. Porselen er meget mer enn bare skjønnhet og hensiktsmessighet; porselen er også et kraftens under. „Signal“-fargebildet gjengir et kunstig lyn, som har en utladning av en million volt. Porselen-isolatorer, som prøves her, har bundet denne urkraft på en million volt. Elektrisk treghet har gjort porselenet uunnværlig for elektroindustrien. I dag er også operasjonsredskapene av porselen, og likeledes de „klingende sonder“, som er uunnværlig for kompliserte sårundersøkelser

Vakkert og velpleid hår

Geha
Duplex

KARBONGPAPIR

Det er framstilt av verdifulle råstoff, som det nå er knapt om. Kast altså ikke ett eneste ark vekk, for dets høye fargeevne er fullstendig oppbrukt.

GEHA-WERKE · HANNOVER

KHASANA
Dr K

PERI

og

KHASANA

VERDENSKJENTE
MERKER FOR KOSMETIKK

fra

Dr. Horthaus

Forhandler:
MIDELFART & CO. A. S.
OSLO - Rosenkrantzgaten 3.

PERI

B O H N

*Glatt og
skinnende*

som silke er spissen på
enhver

Kaweco

penn

Derfor glir *Kaweco* så
fjærlig over papiret.

De moderne *Kaweco* skrivesaker viser
man Dem gjerne i forretningene.

På åpningsdagen i München. Besøkende foran Robert Ullmanns brønngruppe „Morgenrøden“. I dette verket, skapt av en kunstner, som er utdannet i Wien, mener en å se et symbol på Donaubyens musikalske ånd

PUBLIKUM

På den store kunstutstilling i München

For noen decennier siden var kunstutstillinger foranstaltninger, som ble omfattet med den største interesse. De var nesten som folkefester, så mange mennesker fra alle klasser strømmet det til utstillingssalene. Så kom det andre tider: kunst ble en sak bare for en snever, eksklusiv krets. Kunstnerne arbeidet bare for den, og den alene hadde forrett til kunst. Først i den seinere tid har den tyske kunst igjen funnet vegen til det brede publikum. Det er en naturlig følge av denne forvandling at utstillinger, som den årlige store tyske kunstutstillingen i München dag ikke bare besøkes av noen utvalgte, men igjen av hele folket

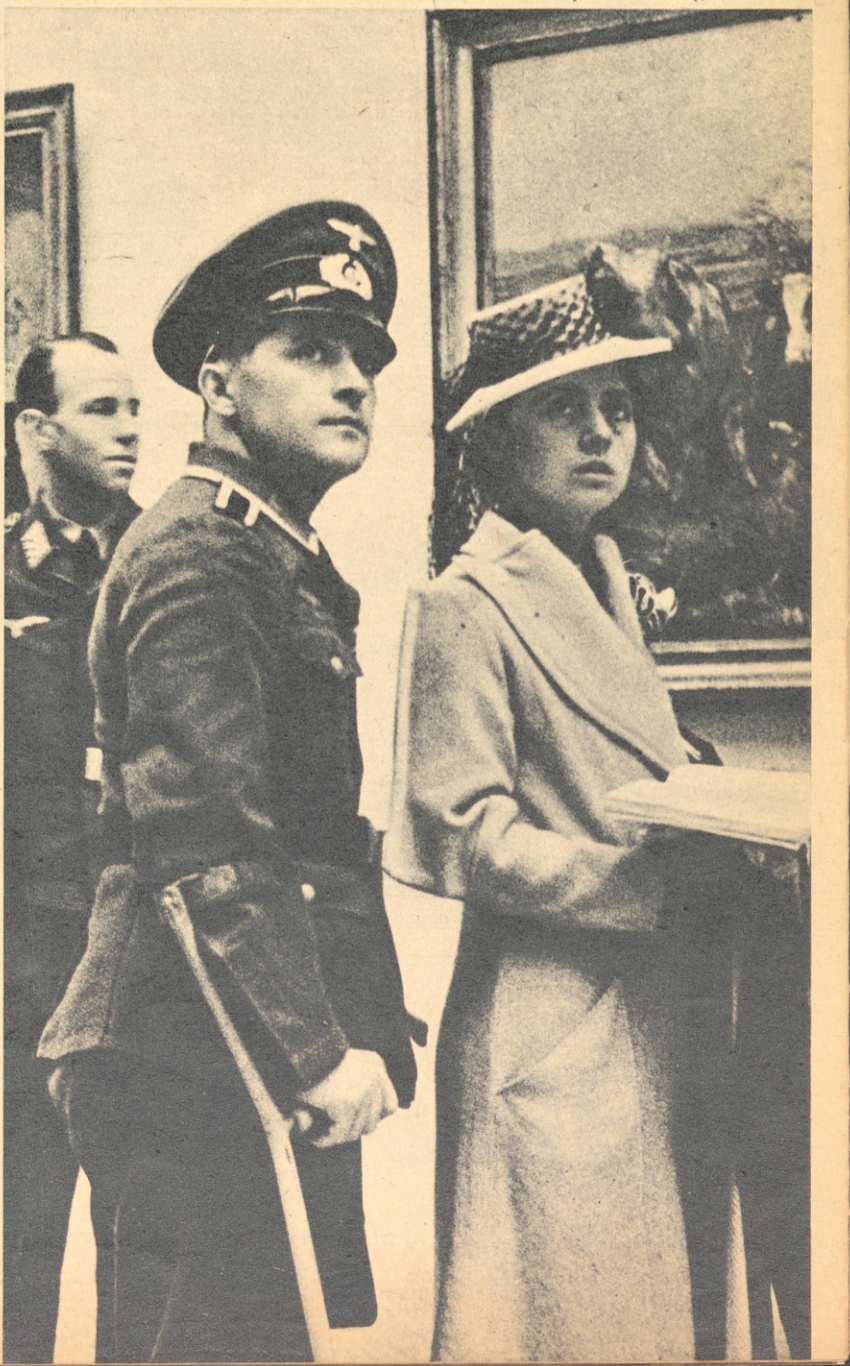
Fire av femten tusen. Første søndag etter åpningen av den store tyske kunstutstillingen i München, den fjerde under krigen, ble det registrert over 15 000 besøkende. Etter de første fjorten dager var tallet alt steget til 100 000

Tegnseerinner foran akvareller. I sin kledelige festdrakt er de kommet fra den nære Tegernsee til kunstutstillingen i München. De kommer hvert eneste år, og føler seg derfor ikke fremmede her

Køstång. I læreshallen i Haus der deutschen Kunst i München står de besøkende i lange køer for å få inngangsbillett og utstillingskatalog. På den tyske kunsts representative

Frontsoldater på permisjon og sårede er blant de stadige besøkende. Blant de tallrike bildene, som skildrer krigsbegivenheten i øst er det virkningsfulle oljemaleri av krigsmaleren Franz Eichhorst, „Erindring om Stalingrad“

årsframvisning er det utstilt 1200 verk på malerkunstens, plastikkens og grafikkens område. 650 kunstnere fra alle kanter av Riket er representert på kunstutstillingen

Kunstnere og kunstbetraktere er utstillingens kritiske publikum. På den besøkendes helt ubevisste gestus ser en hvor sterkt et bilde har grepet ham

Münchener og münchenerinner er gammelt stampublikum. Blant de utstillende kunstnere har de venner og bekjente, hvis bilder de betrakter med særlig personlig interesse

Kanskje en framtidig kunstlærd. Den unge generasjon vokser i dag helt annerledes enn tidligere generasjoner opp med en naturlig og ekte kontakt med kunsten

Menneskets framtidige omverden:

Hvordan kommer vi til å bo?

I de siste hundre år har den europeiske boligkultur hatt utallige eldre stilarter, men den har ikke frambrakt noen ny stil, som er karakteristisk for tiden. Vil den no finne sin egen stil?

← Et frokostværelse i lyse farger, klart og enkelt, som morgentemningen krever det. Det store vinduet slipper morgensolen inn

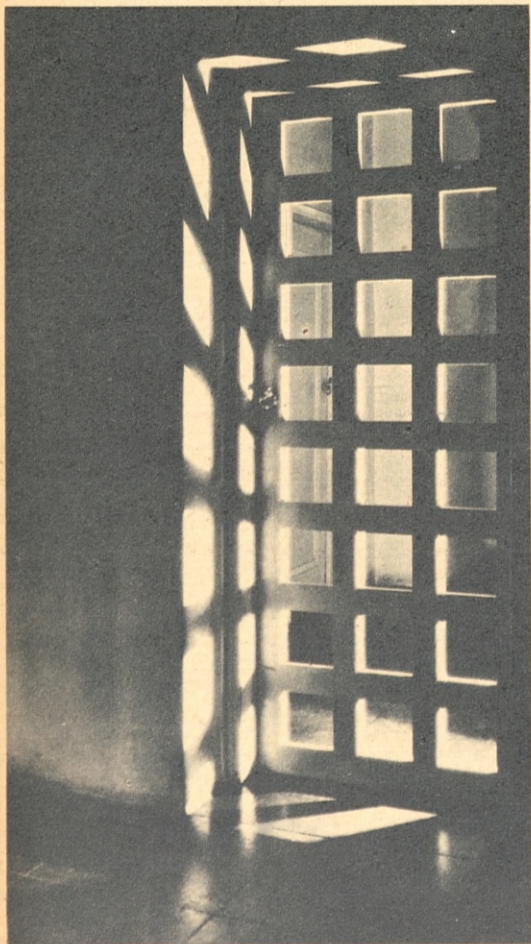
Laget av en landsbysnekker: Et skap av mattert lerketre. Smeden i samme landsbyen hamret jernbeslagene til det. De kvadratiske fyllinger er massive. Et vakkert møbelstykke

Kommer vi til å bo slik? Et hjørne i en arkitekts værelse. Skapet er både „arbeidsbord“ og møbelstykke. Arabesken oppe i hjørnet til venstre, som minner om rokokko-ornamenter, synes ikke helt å passe til selve skapet, og stolen til høyre heller enno litt til „bondestilen“. Men allikevel sporer man en tiltalende egenvilje

→
Vindeltrapp i en villa. Laget av naturtre fra omegnen — full av kvister vekker det beundring. Legmannen kunde tro at den var bygd uten særlig konstruktiv beregning, men nettopp her er det oppnådd rombesparelse og bekvemmelighet i trinnenes bredde og høyde med harmonisk samklang

En dør en ikke glemmer. Denne entredøren minner ikke om noe fra tidligere tider. Men fra rytmen i det tunge gitterverket utgår en tiltrekning som fra sterke karakterer. En dør som ikke skiller rom fra rom, men skaper enhet av ute og inne

Hvordan kommer vi til å bo?

I dameværelset. Et sybord, som er vakkert og praktisk. Arbeidsplaten kan skyves til venstre over den dype skuffen, hvor det er god plass till håndarbeider. Materialet er lerketre med sellulose. Elegant og enkelt — som kvinnen av i dag

I herreværelset. Denne lave, bredbenede og massive stolen av tungt, svakt beiset cedertre er hverken en „bondestol“ eller noe snøbløte, dvs. med makt moderne. Det 19. århundre og antikvitetene er glemt. ↓ Noe nytt er dukket opp...

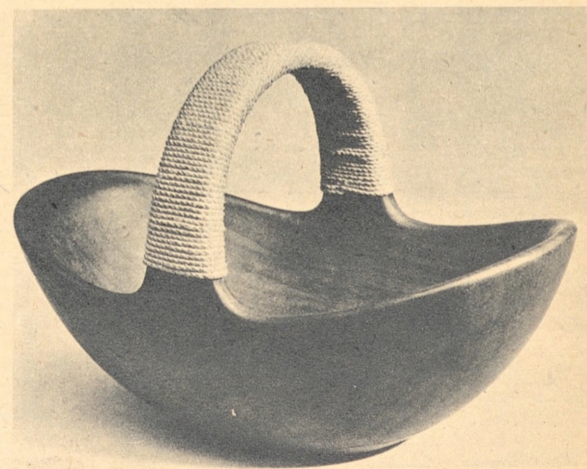

I Europa har vi hatt oldtidens, middelalderens, renessansens, barokkens, rokokkoens, empirens, „biedermeierens“ epoke. Disse tiders mennesker skapte sine „stilarter“, dvs. de formet sine omgivelser etter sin ånd. Disse mennesker syntes at bare det som stilen i deres tid framviste, virkelig var godt og vakkert. Denne urokkelige overbevisning gjorde at de overhodet bare bygde hus, beboelsesrom og møbler som den nye stilen bød dem.

Omtrent siden midten av det nittende århundre har europeeren tilsynelatende ikke lenger frambrakt noen ny, framherskende stilart. Ganske visst har det vært tilløp til eiendommelige impulser i de enkelte land og blant de forskjellige folk. I Frankrike hadde den siste Ludvigs stil og republikk-stilen. I åttiårene av det forrige århundre hadde vi plysj- og snirkelprakten: jugendstilen strålte opp for straks å synke hen i glemsel igjen; av teknikkens århundre vokste de kalde, ukoselige stålmøbler og den „nye saktelighet“ fram. Men alle disse former kom, vekslet og forsvant. De ble ikke levende almengods for store menneskesamfunn. Tiden før og etter århundreskiftet ble behersket av kopiering, andre tiders stilarter ble frisket opp igjen, en bygde „nygotisk“, ny-barokk“, en bodde på „gammeltysk“ manér, etter „renessanse“-stilen, „à la Louis XV“, eller i „Chippendale-stil“. En var dannet, kunnskapsrik, men uten skapende kraft. Hva grunnen til dette var, vet vi enno ikke. De kommende generasjoner vil kanskje finne ut av det. — Barnebarn er jo alltid så meget klokere

enn besteforeldrene! — Så kom den første verdenskrigen.

Den skapende kraft til en ny livsform svekkes ikke under en krig. Den er ofte sterkest i bevegede tider og ved revolusjonerende omveltninger. Men allikevel: en ny livsstil ble ikke skapt etter den første verdenskrig. Kanskje fordi denne krigen ikke ble virkelig avsluttet, men bare avbrutt. Vi står i dag midt oppe i den annen verdenskrig, våpnene er tatt opp igjen, den første blir ført videre. Hvordan europeeren vil komme til å leve etter denne krigen, vet vi enno ikke. Men vi ser da allerede her og der noe nytt, som kanskje kunde være de første spirer til en ny stil. En alminnelig snekker fra en liten landsby lager et skap, hvis enkelhet vekker oppsikt, en kunstner gir utkast til møbler, som synes å være godt konstruert og enkle, men er dette allerede begynnelsen til en stil, som engang vil være karakteristisk for vår tid? Enno vet en ikke hvor meget betydning en skal tillegge slike forsøk. Sikkert er det imidlertid at denne krigen allerede har begynt å forvandle europeeren i revolusjonerende grad. Etter denne krigen vil en komme til å leve og bo annerledes enn tidligere. Og på engang er det skap, bord og stoler der, som tiltaler soldaten fra fronten, nybyggeren, som bygger sitt eget hus, bymannen, som igjen får en ny heim. Omtrent slik kunde han forestille seg sine nye omgivelser no eller etter krigen. Ett eller annet tiltaler ham, uten at han kan si hva det er. Kanskje er det alt en ny livsform, som en spører her.

Av ett stykke

En kurvskål av plommetre. Håndtaket er omviklet med snor. Et håndverksarbeid, som nesten tilfeldig har skapt en formfullendt stil

→ **Av almetre.** Dette tredelte skap i en villa er riktig gedigent. De strenge linjene i de brede, langaktige rektangler blir mildnet av en list, som er lagt foran de rombesparende skyvedører, det hele er luftig, uten å virke billig

← K
Ly
do
bi

Det store øyeblikk

Det er en gammel praksis å annon- sere begynnelsen av en kunstnerisk underholdning på en akustisk og visuell måte.

Lydfilmen har blant sine rekvisitter i atelieret til dette bruk — en smekke. I stumfilmens tid var der opprinnelig bare en liten svart tavle. På denne skrev en liten, hendig mann et nummer og sprang inn mellom kameraet og skuespilleren med tavlen like før scenen ble spilt.

Da lydfilmen ble oppfunnet, satte man den lille tavlen på en trelast, for- bandt denne i sakseform med en annen, og den hendige mann klappet no denne saksen sammen med et smell i det av- gjørende øyeblikk. Dertil ropte han for sikkerhets skyld det skrevne num- mer også inn i mikrofonen.

Når smekken har gjort sin plikt, går det løs. Det er det ugjenkallelige øye- blikk. Kameraet er i funksjon. Film- bandet spoles av. Lyskasterne sender sine strålebunter over scenen. Filmen koster jo penger.

Man begynner å forstå hva alle de omstående, som stadig er til stede, har å gjøre. Kameramannen er forsvunnet under sitt teppe. Assistenten hans skjærer nervøse grimaser som om han lider fysiske smerter ved synet av det som skjer. Manuskriptforfatteren vilde gjerne ha korrigeret noe, men stivner til i sin gestus som ber om å stoppe — for seint. Regiassistenten setter opp et skeptisk smil, for han vet allerede hva han vilde ha gjort bedre. Regissøren smiler mest mulig selvfølgelig og opp- muntrende til en skikkelse som no står midt i lysflommen og som en frisør for et øyeblikk siden enno engang kom til hjelp med å pudre ansiktet, hvor lampe- feberens perler trådte fram.

Skikkelsen i sentrum er skuespilleren. Han må no prestere hva han etter navn og gasje er forpliktet til. Man ga ham intet tilløp. Han hadde ikke noe stille hjørne blant kulisserne til meditasjon. Som en Nurmi startet han med smellet av smekken i bevisstheten om at det kunde bli en, kanskje to gjentakelser, men at det som no prestertes, var det definitive som ble utsatt for en skare av kritikerer og et millionpublikums dom.

Nei — her blir det filmet! Her kan det komme til å vise seg at den store scenekunstner svikter og at den tea- tralske geste blir komisk. Her hersker der lover som er av en likefram krass nøkternhet i forhold til scenens. Det er det ugjenkalleliges store øyeblikk. Smekken klappet sammen. Celluloid- strimlen ruller. Stjernen må stå sin prøve. Scenen ble revet ukronologisk ut av handlingen. Klarer man dette, da er det kunst.

Han vil da, etterat scenen er spilt ferdig og lyskasterne sløkket, unngå attpåtil å bli ramt av bebreidelsens kulde og at f. eks. en regissør — det var en av den gamle stumfilmekole — fortvilt sier til ham: „Og du som sa at du var en skuespiller!”

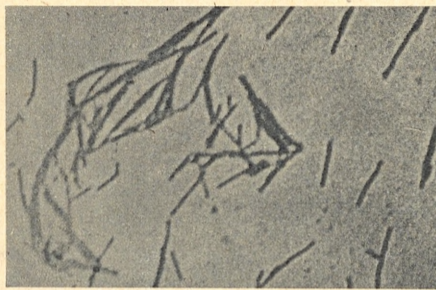
Verdensfienden virus, en hemmelighetsfull epidemibasill, forminsker avlinger, tilintetgjør kvegbestanden og dreper mennesker. Millioner tonn poteter, sukkerroer og andre nyttige planter på vårt kontinent faller hvert år som offer for den. Munn- og klovesyken kostet under én eneste epidemi Europa to milliarder. Hvert år blir tusener av barn krøplinger for livet på grunn av poliomyelitt, som denne basillen framkaller. Tusener av voksne dør årlig av hjernegrippe (encephalitis), og andre sykdommer i nær-øst temet, som bare framkalles av virusen

Verdensfienden virus innsirklet

Kreft og tuberkulose har hittil vært menne- skenes uovervinnelige fiender. No trues de ikke mindre av en tredje fare, som er blitt oppdaget og utforsket først i de ti siste år: virus-sykdommene. „Signal” beretter på de følgende sider om virus- forskningens nyeste resultater. Denne forskningen drives på vårt kontinent hovedsakelig av noen tyske institutter

← Klar til opptagelse! lyder. det gjennom atelieret. Lyskasterne lyser opp, mikrofonen er innstilt, og friser- damen kaster et siste blick på frisyren. Bildet viser Sy- bille Schmitz i en ny rolle Foto: Tobis - Charlotte Serda

Med røntgen- og radiumstråler mot virushemmeligheten

Dette tobakksblad er angrepet av den såkalte mosaikksykdommen. Bildet nedenfor viser det samme tobakksblad 15 000 ganger forstørret i elektronmikroskopet, og så ca. 50 000 ganger optisk forstørret. Tobakksykdommens virus tjener vitenskapen som særlig egnet forsøksmodell for alle andre virussykdommer, fordi den lett kan utvinnes av syke planter i større mengder

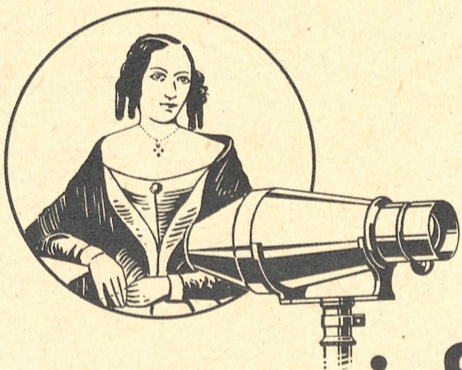
Igjen en annen virusform oppstår ved behandling med radium. Sykdomsbildet er likeledes blitt forandret. Meningen med disse forsøk er å lære å kjenne den fienden en vil bekjempe, i alle dens mangesidige egenskaper. Samtidig viser de vegen til behandling av virussykdommer enten det gjelder dyr eller mennesker. Men en er allerede kommet et skritt videre...

Bestråler en denne virus med røntgenstråler og infiserer et friskt tobakksblad med den, viser det seg at sykdommen har forandret karakter. De bestrålte virer selv (nedenunder) synes her ved omtrent 75 000 foldig forstørrelse å være litt tynnere enn tidligere. Røntgenbestrålingen har ikke skadet virusen, men har allikevel forvandlet dens indre oppbygging, slik som de forandrede sykdomstegn viser

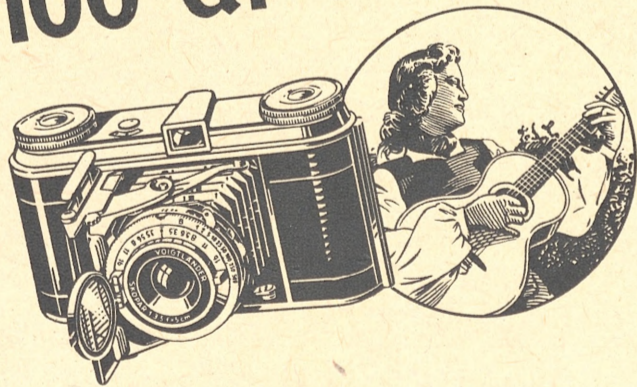
For seksti år siden ga Louis Pasteur, senioren blant mikrobejegerne, seg i kast med utforskningen av hundegalskapen. Han valgte denne sykdom, fordi hittil enno ikke et menneske, som var blitt påført den sykdommen ved et dyrebit, ble friskt igjen. Hundegalskapen hadde alltid en dødelig utgang. Pasteur vilde overfor denne sykdom vise makten til den nettopp oppdagede bakteriologi. Han og hans medarbeidere gjennomforsket hundrer av preparater, som de tok av infiserte dyrs legemer, etter basillen. Dag og natt sitter de ved mikroskopene, men de finner ingenting. Pasteur våger en dristig slutning, dristig, fordi enhver annen vilde ha sagt: „Hvor det ikke er noen basill å se, eksisterer det ingen.“ Men Pasteur påstår: „Hundegalskapens basill er altfor liten til at den kan gjøres synlig med mikroskopet.“

Omtrent ti år seinere: Pasteurs vaksinasjon mot hundegalskap har gått sin seiersgang gjennom verden og bevart tusener av mennesker fra en gruffull død. I Berlin sitter det no to andre store bakterieforskere, Löffler og Frosch. De presser gjennom finporede filter ut safter av svin, som er angrepet av munn- og klovesyke. Disse filter vilde ha holdt tilbake enhver bakterie, på samme måte som kaffefilteret holder kaffesatsen tilbake. Men denne filtrerte væske gjorde igjen andre dyr syke — basillen var enno å finne i den. Mikroskopet viste intet. Våre forskere slutte ut fra disse undersøkelser: Basillene til munn- og klovesyken er så små at de kan passere finporede filter. Hermed var det skapt et nytt begrep i bakteriologien. En kalte no disse basiller, som ikke kan sees gjennom mikroskopet og som går igjennom filter, „virer“.

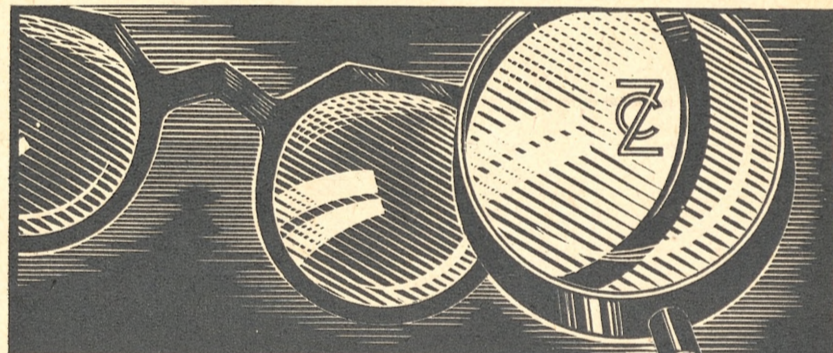
I de siste ti år tar så virusforskningen sitt store oppsving. En oppdager

100 år i foto

Voigtlander

Som tegn på ektheten

har ethvert Zeiss-Punktal-glass ingraverte beskyttelsesmerker Z. Det gir Dem garanti for at De har fått ekte Zeiss-Punktal-glass. Punktalglass finnes bare i en eneste kvalitet — Zeiss kvaliteten. Betegnelsen „Punktal“ er rettslig beskyttet for Zeiss-verket, derfor gis det bare „Zeiss-Punktal-glass“

ZEISS Punktal

det fullkomne brilleglass

Fåes i de optiske forretninger. (Generalrepr. Hj. Krag, Oslo, Kongensgt. 2 lf. 25416)

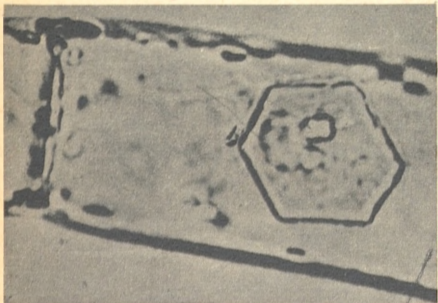
CARL ZEISS JENA

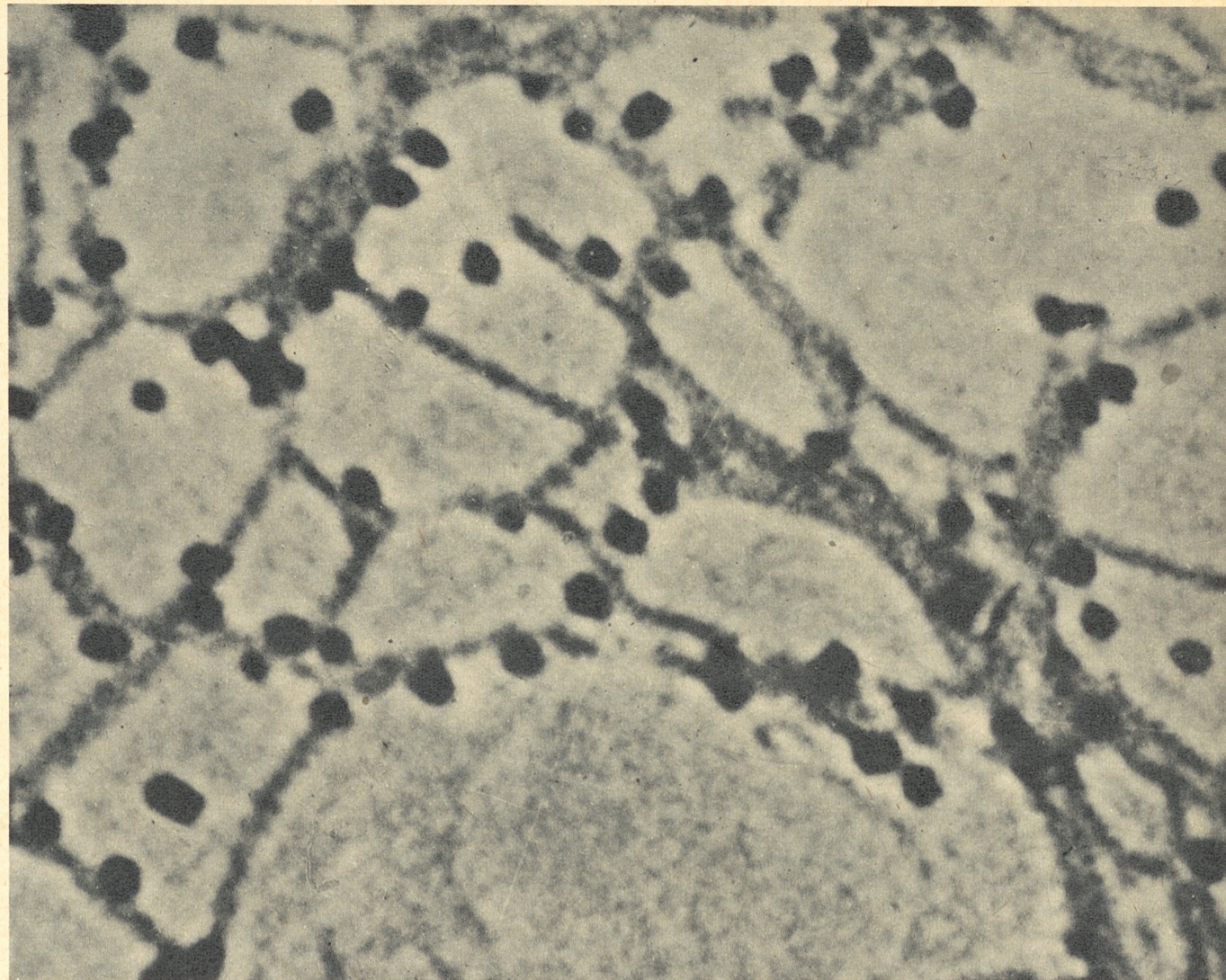
i uendelige rekkefølge stadig nye virus-sykdommer. Virus tilintetgjør avlinger, virus dreper dyr, virus plager mennesker og gjør dem syke. Så banale sykdommer som snue eller vorter er virus-sykdommer, så alminnelige sykdommer som meslinger og kusma hører også til dem, men også så berømte sykdommer som koppene, papegøyesykdommen, gulfeber og poliomyelitten. Tallrike dyreepidemier forårsakes av virus-infeksjon, sågar insektene har sine egne virussykdommer. Og for plantene betyr virene det som for menneskeslekten basillene til de store epidemier betydde, der i dag er forsvunnet fra Europa.

Den siste voldsomme impuls får virusforskningen, da det lykkes å utvinne plantevirus i større mengder. No har en materiale i hånden, hvormed en kan skalte og valte. Tyskerne skaper et mikroskop, som arbeider med elektronstråler, ikke med lys. Med dette mikroskop kan en fotografere virer. Således brakte f. eks. „Signal“ for kort tid siden (nr. 9/43) det første foto av basillen til den spinale barnelammelse. I dag kan en også filtrere ut virene, og dermed er de gamle kjennetegn — usiktbarhet og ufiltrerhet — forsvunnet. Virene er usigelig små. Tuberkelbasillen med de cirka 2 tusendels millimeter som den måler, er en kjempe i forhold til en virus. Disse virer består av fullstendig enhetlige eggehvite-stoffer med høy molekylarvekt, som en kan framstille rendyrket. Ved en passende behandling kan mangt et viruseggehvite-stoff overføres til krystallform, uten at det mister noe av sin infiserende evne. Men det enkelte virus er ikke noe annet enn et stort eggehvitemolekyl, med den egenartede evne til å formere seg tilintetgjørende i levende seler.

Koppevaksinasjonen og Pasteurs middel mot hundegalskap beviser at det er mulig å stanse virussykdommene. Først for kort tid siden brakte Tyskland en metode, som gjør det mulig å stanse utbredelsen av munn- og klovesyken hos kuer. Dyrene i truet område blir vaksinert og er så for lengere tid immune mot smitte. For tiden er en opptatt med å frambringe lægemidler mot virusen til poliomyelitten og andre virussykdommer i nervesystemet. Nye forskningsmetoder, som våre bilder viser litt av, har her alt brakt det til bemerkelsesverdige resultater.

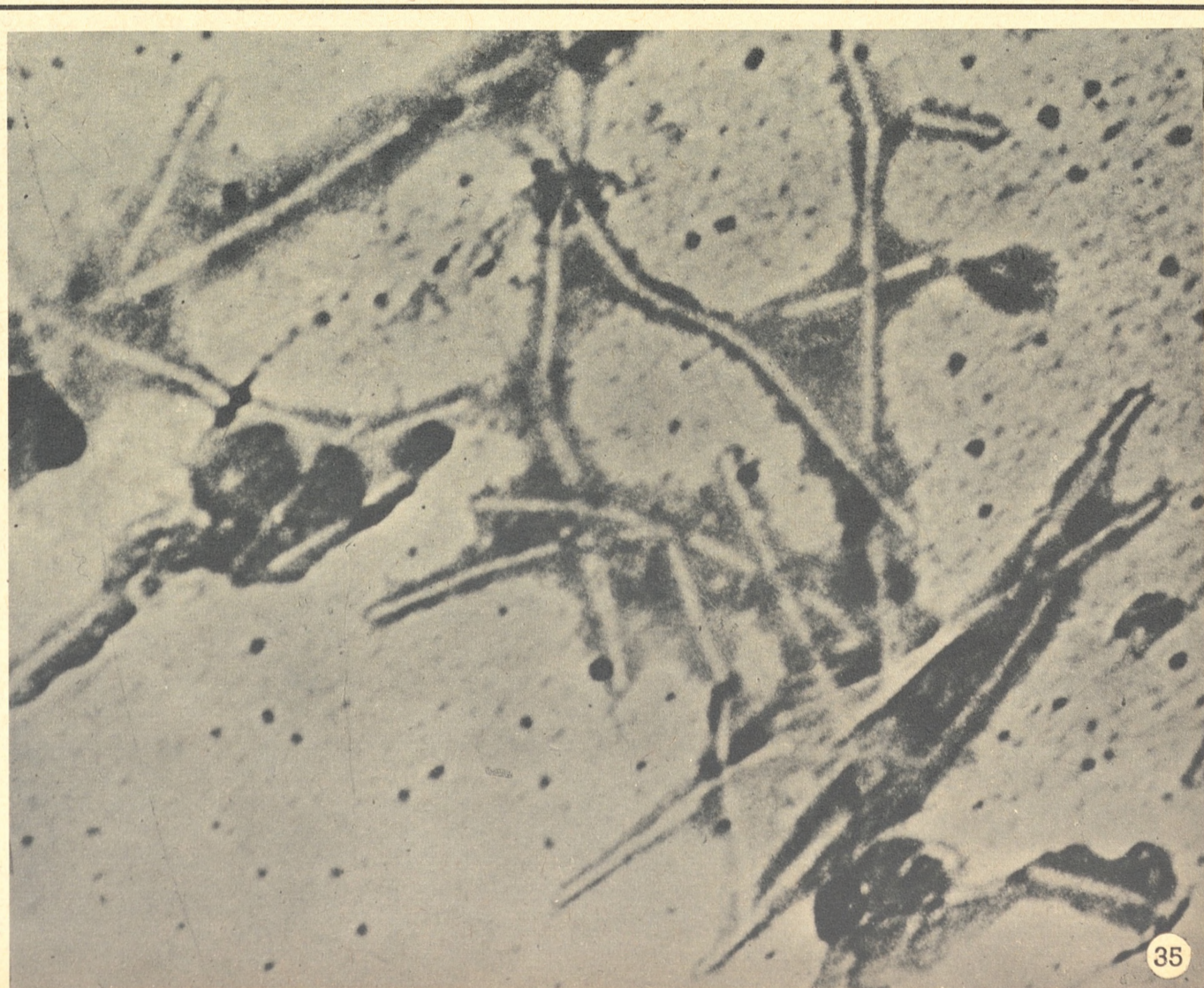
Farlige krystaller. I syke plantedeler forekommer tobakksmosaikkvirusen hyppig i krystaller. Også kjemikeren kan i laboratoriet dyrke slike krystaller av virusløsninger. I gunstige tilfelle er det nok med ett eneste virusmolekyl for å infisere en frisk plante. Først milliarder av slike molekyler danner imidlertid et krystall, der er lagret i en celle slik som bildet viser

Fienden kan rammes:

Små svarte kuler har her lagret seg på de enkelte virer. Det er små sølvpartikler, som forgifter virusen og fratår den forplantningsevnen. Hermed er det påvist at en virus prinsipielt kan beseires. No gjelder det å finne helt uskadelige stoffer, som gjør det mulig å gå fram mot de virer, som fins i et levende legeme. Og her er dette lykkes. (Bildet nedenunder.)

For første gang er en virus gjort uskadelig. Et fint belegg har her lagt seg rundt viruspartiklene. En har behandlet virusen med frækstrakter og no beviser den videre undersøkelse at en har fått slått våpenet av hånden på fienden. Den har tapt sine sykdomsbringende egenskaper. Mens en hittil hovedsakelig har bekjempet virussykdommer med immuniserende vaksiner, som f. eks. kopper og hundegalskap, gis det her en mulighet til virksomt å motarbeide den allerede utbrutte sykdom. Vitenskapen søker enno etter stoffer, som kan uskadeliggjøre virene i dyre- og menneskelegemer på samme måte som under dette forsøket. Ved poliomyelitt og andre virussykdommer i nervesystemet er det alt oppnådd meget lovende resultater

Den beste europeiske prestasjon i kulestøt i år! Ina Mayer von Bojana, en ung grazerinne, kastet kulen nesten 13 meter. Hennes 12.92 meter ble i år ikke nådd av noen europeerinne

Friedel Brunemann slo verdensmesterinnen. Den unge, enno lite kjente hannoveranerinne oppnådde ved de tyske friidrettsmesterskap 5.69 meter i lengdesprang. Christel Schulz, som innehar verdensrekorden, kom ikke engang med i avgjørelsesomgangen

Sporten holder sin stilling

En ny kvinnelig mester i femkamp. Maria Staudt fra Limburg oppnådde 434 punkter. Hermed vant hun seg en plass i den lange rekke av tyske sportskvinner, som allerede i mange år har stått i spissen for verdensklassen

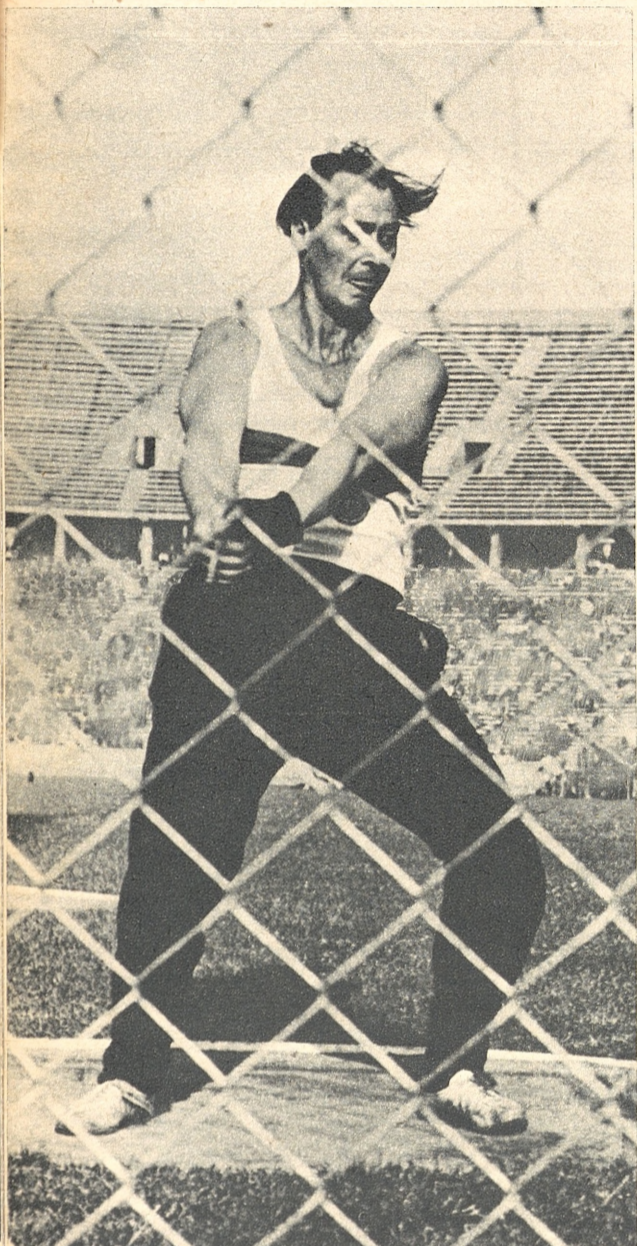
1.60 m i høydesprang... Den nye tyske mester Gunda Friedrich (Würzburg) oppnådde denne høyden, som er rent forbausende for en kvinne

Den nye spydkaster-mesterske. Nürnbergerinnen Inge Plank-Wolf (Nürnberg) tok med sine 45.44 m opp arven etter rekordinnehavensken Anneliese Steinheuer

Sportsommeren 1943 — den fjerde i denne krigen — har ved de vanlige store tyske konkurranser igjen brakt gode resultater, som sikkert har europeisk interesse. „Signal” bringer her en oversikt over tyske svømmere og friidrettsmenns prestasjoner

Årets beste verdensprestasjon i hammerkast, Karl Storch fra Arolsen er den påliteligste blant de berømte tyske hammerkastere, som siden de olympiske leiker ikke er blitt overtruffet. Denne gangen oppnådde han 56.57 m

Woelkes verdige arvtaker. Olympiaseierherren i kulestøt fra 1936, som er falt på østfronten, har nå i Josef Bongen funnet sin etterfølger

De tyske svømmers stolthet: G'sela Grass! Hun er ikke engang 17 år gammel, denne unge svømmeren fra Leipzig, som forbedret verdensrekorden i 100-m-brystsvømming (som også innehadtes av en annen tysk kvinne, Hanni Hölzner) med 1 minutt, 19.9 sekunder

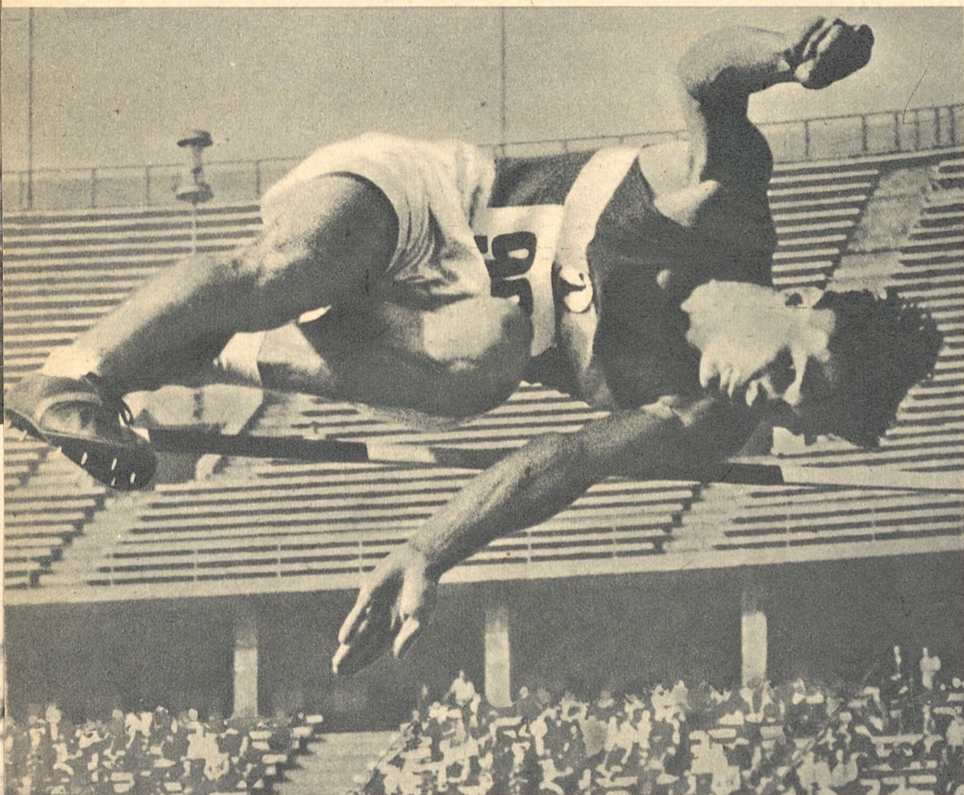
En flott prestasjon også i lengdesprang! 7.37 m! Gerhard Wagemanns forbedret under friidrettsmesterskapene dette års resultater betraktelig

3.90 m under mesterskapene, dagen etter 4 m! Berlinereren Gustav Stührk hører med disse prestasjoner til de beste europeere

I høydesprang: årets beste europeiske prestasjon Hermann Nacke (Kiel) som allerede var tysk mester, står med 1.98 m i spissen for de tyske høydehoppere

Riksdepartementslederens lykkønsning. Dr. Karl Ritter von Halt, en tysk sportsleder som er kjent over hele verden, utdeler æresnålene til de beste tyske kvinnelige deltakere i femkamp

FRA VITENSKAPENS VERDEN:

Hoster De riktig?

Slik spør dr. H. Henrici, en ung tysk vitenskapsmann. Som følge av hosteirritasjonen, sier han, ånder man i alminnelighet hurtig og kraftig gjennom den åpne munn, hvorpå man hoster. Dette er galt. Hensikten med hosten er med en heftig luftbevegelse i åndedrettsvegene å fjerne fremmedlegemer eller slim som har trengt seg inn, men med den kraftige innånding blir disse fremmedlegemer bare drevet dypere inn i åndedrettsvegen, slik at det ikke mer lykkes å hoste dem ut. Derimot kan ved en langsom innånding gjennom nesen fylle lungene med et stort luftforråd, som man så plutselig — eksplosjonsaktig kan støte ut. Om seg selv forteller lægen at han engang med et eneste hostetak klarte å drive ut en ert som allerede var kommet ned i lungene. En annen fordel ved riktig hosting består i at den luft som på riktig måte er åndet inn gjennom nesen, blir godt oppvarmet, hvorved man unngår en ny hosteri.

„Hørestumhet“ kan helbredes

Merkelig nok forekommer det ikke så sjelden at barn med godt gehør og taleevne, ingen intelligensforstyrrelser, normal kroppsbygning og feilfri tåleredskaper ikke lærer å snakke. I alminnelighet oppklarer først den inngående lægeundersøkelse denne „hørestumhet“, mens barna før gjaldt for å være døvstumme eller endog åndssvake. For barna lider i alminnelighet også av en manglende evne til å utføre de enkleste bevegelser som å løfte et bein eller en arm, å gå på tåpissene og liknende. Trass i dette er det mulig å lære et slikt barn å snakke og å gjøre det til et fullverdig menneske. I møysommelig arbeid lykkes det lægen eller talepedagogen å lære barnet de enkelte lyder slik at det lærer å danne ord og setninger. Ved siden herav gjelder det å innøve de alminnelige kroppsbevegelser, som har en gunstig virkning på talebevegelsene. I alminnelighet varer det et år før hørestumheten er helbredet, forutsatt at den pedagogiske undervisning er blitt riktig gjennomført.

Den nye hjertekur

Digitalis, strofantin og de andre hjertemidler er riktignok uunnværlige ved behandlingen av syke hjerter, men alene klarer de det ikke alltid. Derfor har man alltid behandlet de hjertesyke — foruten ved å la dem holde sengen — med diætmetoder. I stedet for den tidligere melkekur har i den seinere tid fruktsaftkuren hevdet seg fremragende. De syke får i lengere tid daglig ca 800 kcm frisk frukt- eller grønnsaksaft eller også konservert saft med C-vitamintilsetning. Saften må være fri for koksalt. Med denne kur, som man gjør lettere ved fra tid til annen å tilsette usaltet brød, grønnsaksupper og liknende avledes de vanndepoter som samler seg opp hos hjertelidende. Denne „saftfaste“, som også har hevdet seg utmerket ved

nyrebetennelser, har i dag helt og holdent avløst de tidligere så alminnelige sulte- og tørste-kurer.

Når man har drukket metylalkohol

Denne sprit som er utvunnet av tre, egner seg særlig til tekniske formål. Trass i dette blir undertiden brennevin av anonym opprinnelse tilsatt slik sprit. Skjønt slik behandlet brennevin smaker dårlig, blir den allikevel konsumert. Følgen er alvorlige forgiftningssymptomer, og ved beskadigelse av synsnerven kan der inntre blindhet. Den nederlandske læge dr. Willemsen behandler slike forgiftninger med innspøyning av en 75 prosents kullavleiring i fysiologisk koksaltoppløsning i venene. Kullene binder trespriten som er trengt inn i blodet, og opphever dens virkning. Hittil har man stått nesten helt maktløs overfor forgiftninger som følge av metylalkohol. Mon ikke den nye behandlingsmetode også skulde vise seg heldig ved alminnelig alkoholforgiftning?

Orkidéfrø kan no brukes

Å drive fram orkidéer av frø har hittil vært meget vanskelig, om ikke helt umulig. Først da man hadde oppdaget at spirene bare trives når de lever sammen med visse sopper, ble avlen enklere. Nye undersøkelser har vist at denne sopp leverer orkidéspirene et stoff som de trenger til sin oppbygging. Vandophytinet, som dette stoff heter, finnes også i gjær, blomsterstøv og andre plantedeler. Den gunstigste virkning på orkidéspirens trivsel har vandophytinet i den ufattelig svake blanding av 1 på 10 millioner, altså 1 gram på 10.000 liter vann.

Parafin egner seg ikke!

I mange europeiske stater blir flytende parafin solgt til bakning, den blir også på sine steder brukt som salatulje. Føringforsøk som er blitt gjort på kjøer og marsvin med brød som var stekt i parafin, har brakt for dagen at disse dyr ble stående merkbart tilbake i vekst for andre dyr som ble føret med vanlig brød. Andre undersøkelser vekker mistanke om at mineraloljen bidrar til å framkalle kreft. Parafin egner seg altså ikke som erstatning for matfett.

Metemark i rødt lys

Metemarkene trekker seg lynsnart ned i sine hull straks de rammes av et lysskjær. Derfor er sportsfiskerens nattlige jakt etter agn i alminnelighet tidsspillende og møysommelig. Forskere som dette tilsynelatende er gått til hjertet, har no bestrebt seg på å finne en bedre metode for metemarkjakten. Ormene flykter for blått lys likesom for hvitt. Derimot synes ikke rødt lys å virke usympatisk på dem. Man behøver altså ikke lenger, når man går på metemarkjakt med en lykt med rødt lys, å legge for dagen noen spesiell dyktighet for å få tak i ormen: den blir rolig liggende og lar seg gripe uten besvær. Åpenbart virker ikke rødt lys avskrekkende på metemarken, og sportsfiskerne vil gjøre rett i å utruste seg med en lykt med rødt lys når de går på jakt etter agn.

Lohse
Uralt Lavendel
En ren
og frisk
duft

Man kan heller ikke lenger framstille Lohse Uralt Lavendel uinnskrenket, men no som før får man det ekte og uforandret. Den som kan innrette seg litt, har det lenge, for det behøves jo bare et par dråper for et kvarters forfriskning. Og det skulde man gjøre! Man føler seg straks bedre, man arbeider også lettere i omgivelser som er fulle av frisk duft.

Gleden
over
EXAKTA

varer lenger, når en steller omhyggelig med det. Hvordan en gjør det, kan De lese i den nye brosjyren: „Gode råd for pleien av EXAKTA“

Hvis De enno ikke har et Exakta, anbefaler vi Dem alt no å få tak i våre utførlige gratis-brosjyrer, så De allerede skal være fortrolig med Exaktas tallrike verdifulle egenskaper, når det igjen kan leveres.

Thagee
KAMERAWERK
AKTIENGESELLSCHAFT
DRESDEN 672

Togal over hele verden

Togal
ved:
revmatisme — gikt
neuralgi
forkjølelses-
sykdommer

Togal- Werk
München 8

SIEMENS

Siemens bearbejder hele elektroteknikkens område

AV VÅRT ARBEIDSPROGRAM:
Elektrisk utstyr
for kraft-, varme- og belysningsanlegg

SIEMENS-SCHUCKERTWERKE AG · BERLIN

R 295/4b

Signal

Den dagen
da kampen mot
sovjetrusserne begynte:
Serbisk statsfestdag
Gudstjeneste i katedralen i Beograd, hvor biskop Cavrilo minnes ofrene, som falt for Europas redning — som ofre for bolsjevismen. Til venstre offiserer i den serbiske statsvakt under gudstjenesten